

Христо Ботев
Hristo Botev

Васил Левски
Vassil Levski

Настане вечер - месец изгрее,
звезди обиспят свода небесен;
гора зашуми, вятър повее,
Балканът пее хайдушка песен

Le soir tombe - la lune luit,
la voûte céleste est tapissée des étoiles
le vent souffle, la forêt bruisse
le chant des Haiduks entonne le Balkan

CENTRE CULTUREL CANADIEN-BULGARE

Le premier journal bulgare à Montréal *** Premier numéro du journal : le 20 décembre 2001
vol. XIII / N: 71 / 2014 *** 5000 exemplaires *** Gratuit

Ако спечеля, печеля за цял народ.
ако загубя, губя само мене си.

Si je gagne, je gagne pour le peuple entier,
si je perds, je ne perds que moi-même

Културен център
ЗОРНИЦА

6767 Côte des Neiges, 6 et., # 693.3,
Montréal, QC, H3S 2T6

БЪЛГАРСКИ ЕЗИК
за ЧУЖДЕНЦИ

АНГЛИЙСКИ ЕЗИК
ВСЕКИ ВТОРНИК-ЧЕВЪРТЪК

ФРЕНСКИ ЕЗИК
ИСПАНСКИ ЕЗИК
АРАБСКИ ЕЗИК

ХОР НАРОДНИ ПЕСНИ
МОДЕРНИ И НАРОДНИ ТАНЦИ

Българско Училище
„Св. Св. Кирил и Методий“
към Културен център „Зорница“

работещо по Програма на „Министерството
на образованието, младежта и науката“,
най-учтиво ВИ КАНИ

Детска градина от 3 до 5 год.
Ученици от 5 до 13 год.
Младежка група от 14 до 18 год +

НЕ СЕ ТАСИ, ПЛУИЩО НЕ ТАСНЕ!

31 ДЕКЕМВРИ 2014 - Посрещане на Новата 2015
Добри цени. (514) 629 6951

ЗОРНИЦА

CENTRE CULTUREL CANADIEN-BULGARE
*Éducation et Formation *Publication
*Établissement et Intégration *Concerts et Événements culturels *Secteur Spirituel

depuis 2001 **ZORNICA** Montréal

Посолството на Република България - Отава със съдействието на
Канадско-български културен център "Зорница" - Монреал организира

Консулски ден в Монреал

*****15 ноември 2014, събота, 9.00 ч.*****

6767 Cote des Neiges, 6 etage, #693.3, Mtl, QC, H3S 2T6

ARRÊTEZ DE PAYER UN LOYER
STOP PAYING RENT

STOP

RÉSEAU IMMOBILIER
ADRES
Agence immobilière - Real Estate Agency

1564, Herron, Dorval, Qc. H9S 1B7
Bur.: 514-636-2981 - Fax: 514-403-3032 - www.adresz.com

(514) **574-6909** **Gueorgui (George) Tanev**
tanev@sympatico.ca Courtier immobilier - Real Estate Broker

ГАЛЯ IATA

НТ
House of Travel

Най-добри цени за България и
Източна Европа

Тел.: (514) 481 7277 / 2244
1 (800) 284 6330
Cell.: (514) 803 5086

galia@hot.ca
5256 Queen Mary, Montréal

ИНФОРМАЦИОННА СРЕЩА

Как да избегнем грешки при покупка или продажба на имот

На 23 ноем 2014 (неделя) от 10.30 ч. бихте могли да се срещнете в приятна обстановка с екип опитни професионалисти:

Агент недвижими имоти-М.Михова
Инспектор сгради-Е.Михов
Нотариус-Г.Хрисова

6000, Cote des Neiges, #190, Mtl, Qc
Заявете участие на телефон:
(514) 652- 5060 - Марияна

Мариана Михова
Courtier immobilier

(514) **652-5060**
marianamihova.com

SERVICE YOU deserve TEAM YOU CAN TRUST!
LE SERVICE QUE VOUS méritez, UNE ÉQUIPE DE CONFIANCE!

Over 8 years as Chartered Real Estate Broker
There is simply no substitute for knowledge and experience!
Whatever it takes, I will get the job done!

- Residential
- Commercial
- Multi-Residential

Courtier Immobilier Agréé depuis plus de 8 ans
Rien ne remplace la connaissance et l'expérience. Peut importe ce que ça prendra, le travail sera fait!

- Résidentiel • Commercial • Multi Résidentiel

Mortgages with lowest rates on market

- Access to over 20 banks • Refinancing, debt consolidation
- Pre-approval with 120 days rate guaranteed
- 2nd chance mortgage
- Mortgage with NO down payment*

Prêts au plus bas taux sur le marché

- Accédez à plus de 20 banques • Re-financement, consolidation de dette
- Pré-approbation avec garantie de taux pendant 120 jours
- Prêt de 2ème chance
- Prêt SANS mise de fonds*

Trusted protection for your family and your savings

- The best rates for life, mortgage, travel and visitors insurance
- Investment analysis and retirement planning
- Over 30 banks, insurance and investment companies

Protection de confiance pour votre famille et votre épargne

- Les meilleurs taux pour l'assurance hypothèque, vie, voyage et l'assurance de visiteurs
- Analyse du portefeuille de placements et planification de la retraite
- Plus de 30 banques et compagnies d'assurance et d'investissement

We will save you much more than the notary fees. Just call us now to find out how.
Nous vous ferons économiser beaucoup plus que les frais de notaire, appelez-nous pour comprendre comment.

Stefan Tzontchev
Chartered Real Estate Broker /
Courtier Immobilier Agréé
514.947.8889
stzontchev@sutton.com
www.stefantzontchev.com

Stanimir Rashev
Mortgage Broker AMP /
Courtier Immobilier Hypothécaire CHA
514.994.1030
Fax 450.444.5066
srashev@dominionlending.ca
<http://stanmortgages.ca>

Anton Ivanov, BComm
Independent Financial Security Advisor /
Conseiller autonome en sécurité financière
514-575-6123
aivanov@groupeexcel.com
Partner of/Partenaire de
EXCEL

ALWAYS AVAILABLE JUST A PHONE CALL AWAY
TOUJOURS DISPONIBLE, UN SIMPLE APPEL SUFFIT

* Certain conditions apply / Certaines conditions s'appliquent

Робърт Шок: Цивилизациите в Египет и Родопите са свързани

снимка: Наталия Малчева

Очаква ви бум на туристи, след като светът научи, казва Робърт Шок

Проф. Ана Радунчева от Археологическия институт към БАН, археоастрономът Робърт Бовал, геологът д-р Робърт Шок и астрофизикът от НАСА Томас Брофи бяха скоро на международна експедиция у нас. Тя изследва останките от цивилизацията, населявала българските земи преди траките, в района на Източните Родопи. «Стандарт» попита Робърт Шок за древните цивилизации у нас и най-интересните находки, които са го впечатлили.

- Какво очаквахте да видите в България и какви са резултатите от вашата експедиция в Родопите?

- Работя на археологически обекти и правя изследвания по темата от края на 90-те години. Геолог съм и преподавам в Бостънския университет, САЩ. Защитил съм докторантурата си по геология и геофизика в университета Йейл. Едно от нещата, които изучавам през последните 25 години, са именно много древни обекти и места по света. Най-известна е може би работата ми в Египет /Шок доказва, че пирамидите и Сфинкса са оформени от дългогодишно влияние на вода и това оборва дотогавашните теории за възрастта им. Той доказва, че са изградени значително по-рано от смятаното дотогава - бел. ред/. Теорията ми за датирането на Сфинкса първоначално бе плод на много дебати в научните среди и бе отхвърляна.

Според официалната наука цивилизациите и изтънчените култури са възникнали едва преди 5000 години. Докато с теорията си за Сфинкса аз приведох научни доказателства, че това не е така, и развити цивилизации е имало далеч преди този период. Едва през последните години ние получихме независими доказателства от древни места по цялата планета, че наистина са съществували далеч по-стари, развити цивилизации, отколкото официалната наука предполагаше. Например в Югоизточна Турция бяха намерени следи от общество с много развита и изтънчена култура на около 10 000 г. След като посетихме Родопите, смятам, че следи от подобна цивилизация има и в България. И въпреки че бяхме във вашата страна само няколко дни, разглеждайки древните места и светилища, видяхме същия тип геологически следи, каквито виждам и на други места по света.

- Кои места в Родопите успяхте да посетите и какви следи от тази много древна, непозната за официалната наука цивилизация успяхте да откриете?

- За специалистите е ясно, че светилищата, които успяхме да посетим, са използвани през 3000 г. пр. Хр., но са построени върху много по-древни структури. Така че, когато разглеждах каменните структури и геологията, начина, по който са обработени, установих, че те са подобни на тези, открити по целия свят. Другото нещо, което е изключително важно според мен, е че голяма част от тези древни светилища са свързани с естествени пещери в близост. Или естествени пещери, които впоследствие са модифицирани от древните хора. Това е типично именно за периода 10 000 - 9000 г. пр. Христа, когато климатичните условия са били различни. Ние говорим за самия край

на Ледената епоха. Така че климатичните условия са били много по-различни, много сурови. Официалната наука говори за пещерни хора, но всъщност тяхното общество е било далеч по-развито, отколкото предполагаме, както и инструментите, които са използвали.

- Една от световните загадки е именно как са построени част от древните паметници, предвид факта, че би трябвало да са вдигнати от хора без технически познания и нужните инструменти са използвали тези древни цивилизации?

- На местата, които разгледахме в Родопите, са обработвани сиенитни скали, които са изключително здрави в дълбочина, но повърхността им се обработва значително по-лесно, като позволява да се дълбае и оформя. И въпреки че тук не сме имали време за по-подробни изследвания, предполагам, че както на други древни места те са били обработвани с по-твърди скални късове и по-твърди минерали. Тогава все още са нямали мед и желязо, които да направят работата им по-лесна. И затова именно е изумително, че с такива примитивни инструменти, те са успели да създадат подобни структури.

- Каква според вас е била целта да полагат толкова усилия, за да създадат тези структури? Дали те са имали практическа употреба или просто са в резултат на свещен култ?

- Това, което е достигнало до нас, разбира се, са предимно основите на тези структури, тъй като те са били презастроявани и използвани отново. Те са били от изключителна важност за древните общества - да наблюдават движението на небесните тела. Това е било важно за тях от религиозна точка, но и от друго. Там са се случвали много по-

различни неща, отколкото днес. Има доказателства, че в края на Ледената епоха е имало катастрофални климатични промени на планетата, предизвикани от промяна в Слънцето. И за тях тези наблюдения са били изключително важни и от прагматична точка, за да оцелеят.

- Мислите ли, че тези древни цивилизации, съществували преди 8-10 000 години, дори и повече, са били свързани помежду си?

- Да. Те са били свързани по два начина. На първо място - живеели са на една планета, обхваната от климатични промени, и са имали подобни преживявания, независимо къде по света са се намирали. На второ място тези катастрофални промени са довели до миграция в опит да си намерят по-подходящо място за живот. И доказателствата показват, че това са били изтънчени културни общества и цивилизации още в края на Ледената епоха. В Европа говорим за тъмните векове след разпада на Римската империя. Заради климатичните промени тези цивилизации са попаднали също в своите тъмни векове, именно в края на Ледената епоха. Според мен има доказателства, че тези общества са достигнали и това ниво на развитие, което им е позволявало да пътуват, да контактуват помежду си, да обменят културни познания. Защо това да не се правили и цивилизацията, построила пирамидите в Египет, и тази, живяла в Родопите? Например твърдите скали и минерали, с които са построени древните паметници, са се намирали само на няколко места по света. Така че очевидно с тях се е търгувало.

- Кое беше мястото, което ви заинтригува най-много от посетените в България?

- Белинташ е много интересно място. Защото там имаме много древни обработени скали.

И определено искам да се върна отново, за да направим по-сериозно проучване и вече разигравам в главата си сценарии как да се случи това. Татул, което е популярно, според мен крие не само историята, която се разказва - за периода 1000 -2000 г. преди Христа. Но според мен има доказателства, че това място е използвано много по-рано от това. По подобен начин започнаха и проучвания ми в Египет - от една идея, че гледаме монумент, който е значително по-древен от официалните предположения. Общото между тези древни паметници и светилища е, освен възрастта им, разбира се, че са разположени на ключови места за астрономически наблюдения. Въпреки че бях скептичен, преди да дойда, сега съм убеден, че и тук има следи от тези праивилизации. И според мен има и геологически доказателства за това. Това пътуване беше като предястие, което събужда апетита за по-нататъшни изследвания. След като светът научи за това, което имате тук, ще предизвика интереса и на много туристи. Египет е пример за това как подобни експедиции могат да го направят. За съжаление в момента там има напрежение и много хора се страхуват да ходят в Египет, въпреки че ще могат да разгледат пирамидите, Сфинкса и други древни паметници по поречието на Нил. В същото време България е една много красива страна, с приятелски настроени хора, добра кухня и много монументи и светилища, които да се видят. Наистина България е фантастична.

Прочети цялата статия тук: Робърт Шок: Цивилизациите в Египет и Родопите са свързани - Поглед Инфо

http://bulgarski.pogled.info/news/57555/Robert-SHok-TSi-vilizatsiite-v-Egipet-i-Rodopite-sa-svarzani?utm_source=more-news

Z O R N I T Z A

www.mtlzornica.com

Rédacteur en chef – Iva Belichka

Rédacteurs culture et société – (Montréal) - Pavleta Braikova, Ivelina Dobрева, Milen Boyadjiev, Lachezar Stanchev, Ivan Metodiev, dr Nikolai Kolev, Vera Teneva, Genevieve Fortin, Marta Eliane, Soraya Elbekkali, (France) - Iglia, (Australia, Sydney) - Galia Nikolaewa, Besson (Seattle) - Ivalina Tasheva (Ottawa) - Yordanka Koleva, dr. Krasimir Vagarov (Toronto) - Stela Stefanova (Calgary) - Sinela Djurkova, (Bulgaria) - (Sofia) - Vania Aleksandrova, Anna Zografova, Vassia Doncheva (Plovdiv) - Radostina Koleva, Velka Slavova Adolescents - Yana Belitchka Patrimoine historique - Angel Stefanov Bible - Milen Boyadjiev, Andrea Fuoco Photo - Stanislava Dudrenova, Pavleta Braikova, Yana Belitchka Psychologie et santé - Yordanka Koleva (Ottawa) Aline Masson (Rawdon) Traduction en français - Ana Asenova, Yana Chopova, Dilyana Mileva Traduction en anglais - Ani Antonova, Divna Paskova, Yordanka Vlahova, Graphic design - Marian Petrov, Milen Boyadjiev

Z O R N I T Z A EDITION BULGARE Canadien - Bulgare Centre Culturel "ZORNICA"

(514) 629-6951 (514) 369-0589 news.zornica@gmail.com publicite.zornica@gmail.com
7448 Kingsley # 501, CSL-Mtl, QC, H4W 1P2

CENTRE CULTUREL CANADIEN-BULGARE

*Éducation et Formation *Publication
*Établissement et Intégration *Concerts et Événements culturels *Secteur Spirituel

depuis 2001

ZORNICA

Montréal

Посолството на Република България - Отава със съдействието на
Канадско-български културен център "Зорница"- Монреал организира

Консулски ден в Монреал

*****15 ноември 2014, събота, 9.00 ч.*****

6767 Cote des Neiges, 6 etage, #693.3, Mtl, QC, H3S 2T6

срещу плацата с магазини " Côte-des-Neiges ".

Може да паркирате на плацата " Côte-des-Neiges ", която е точно срещу нашата сграда и по уличките около сградата

ЗАПИСВАНЕ

по емейл: joursduconsulat.zornica@gmail.com

(Ще получите по емайла вашият час на среща с Консула)

Моля, отразете точно:

- * 1 * В предмета на емайла дали е за ГОТОВ ПАСПОРТ или за ДРУГ ДОКУМЕНТ
- * 2 * ИМЕ-БАЩИНО-ФАМИЛИЯ
- * 3 * БРОЙ НА ДОКУМЕНТИТЕ и БРОЙ на членовете на семейството,
ако документите са за повече от един член на семейство.
- * 4 * Упоменава се изрично ТИП НА ДОКУМЕНТ (декларация, пълномощно, ГОТОВИ ПАСПОРТИ и т.н.)
* телефон за връзка, ако желае

ЗАБЕЛЕЖКА:

1/ (ще има 2 списъка, а за тези, които са записани и за подпис на документ и за готов паспорт,
ще изчакват само на едната опашка за документ и паралелно ще си вземат и готовия паспорт)

2/ Часът на записване е ориентиран, за да има поредност, моля, имайте в предвид, че ще има изчакване

3/ Край на работния ден ще бъде до финалното обслужване и на последния записан

Канадско-български културен център "Зорница"- Монреал: (514) 629 6951, (438) 396 8838, (514) 369 0589

joursduconsulat.zornica@gmail.com

**** Centre culturel canadien-bulgare ZORNICA ****

Édition du journal « Zornica » « Journal de la famille » École « Saints Cyrille et Méthode »

*Établissement et Intégration *Cours - enfants et adultes *Bibliothèque

Groupe de danse « Zornica » *Concerts et Événements culturels *Secteur Spirituel

Siège social: 6767, Côte-des-Neiges, local 693.3, Montréal, Qc, H3S 2T6

Tél. : (514) 369-0589, (514) 629 6951, courriel : zornica.info@gmail.com, site : www.mtlzornica.com

Автосервиз РОЗА ВЛАДИМИР

Всички марки
Диагностика, Сервиз,
Реморкаж, Масло, Гуми,
Ауспуси

(450) 667 3318

www.weboya.com
info@weboya.com
514-605-4590

ПЕЧАТНА РЕКЛАМА,
УЕБ ДИЗАЙН,
ОНЛАЙН МАРКЕТИНГ
СВЕТЪТ НА ТЕХНОЛОГИИТЕ
НА ВАШИТЕ УСЛУГИ

PUBLICITÉ SUR PAPIER,
SITES INTERNET ET
MARKETING EN LIGNE
UN UNIVERS DE TECHNOLOGIE
À VOTRE SERVICE

МАЛКИ ОБЯВИ

РАБОТА

Търся шофьор клас 1.
Canada- USA.

Пътуванията са тип "Single driver".
Добро заплащане.

(514) -586-9792
(български)

Транспортна фирма
търси шофьор "Клас 1"
по маршрут
Montreal/Midwest.
Пътуванията са тип
"Single driver".

514-699-0088 - Денис
(руски, английски)
514-838-7429 - Влад
(руски, английски)

Икони
за закупуване
Художник
Бойко Димов
(450) 834-1066

CENTRE DU PNEU

6083 ST- JACQUES, O.

Pneus neuf & usages
installation & balance-
ment

tel. (514) - 903 9228

cell (514) - 949 6755

Камелия Цонева

20 години опит като фризьорка

(514) 998
KEMI
(5364)

Dans Salon "DJ
Coiffeur"

5955 rue Verdun

Verdun, Qc, H4H 1M5
M. Verdun, Aut.107 O.

ГАРАЖ

9610, boul. Gouin, O.
(438) 937 1888

“Монреал-Торонто”

Канадски вестник на руски език
Тел.: (514) 767 4468

За КЮСТЕНДИЛ с много любов! БЪЛГАРИЯ

За Кюстендил с много (неочаквана) любов!

Лиля Големинова, София

Аз не съм от Кюстендил – родена съм в София, на един хвърлей от мястото, където работя днес – радиото. Не съм прекарвала летата си като дете в Кюстендил, а в Бистрица и в шопско (около Елин Пелин). И на къмпинг Арапя. В Кюстендил е роден дядо ми, но имоти там нямаме, защото някога неговият баща (който бил адвокат), продал лозята си, за да може дядо ми да замине да учи музика в Париж. И да се върне – но не в Кюстендил, а в София, и да спомогне за създаването на българската композиторска школа. В момента обаче все пак съм в центъра на Кюстендил. Годината е 2014, денят – делничен, но иначе е ден на музиката (и на още куп неща). Това е официалният повод да съм тук – снощи беше открит концертния сезон на града. В една от залите на галерията, която носи името на родения съвсем наблизо Владимир Димитров-Майстора. Когато моят дядо е познавал и за беседите с когото ми е разказвал. Във времената, когато Кюстендил беше едно далечно и почти нереално място за мен.

Кюстендил не е голям и би могъл да е много чаровен. И той е пострадал от всички стандартни за този тип градове у нас проблеми – младите са избягали в София (или в чужбина), няма работа, заплащането е ниско. Но в точно този момент, днес, той (Кюстендил) изглежда прекрасно. Слънчево е, топло е, центърът е пълен с народ – минават майки с деца (даже за 5 минути видях три двойки близначета), млади забързани работещи хора (все пак сме в карето на общината), но и възрастни приятни дами, тръгнали да „хапнат“ – две от тях даже спорят пред мен къде „готвят по-добре“. Заглеждат се в надпис „обедно меню – 2.50“, но дори и ниската цена не може да надмогне това, което е казала Елена „нали я знаеш, на Петко братовчедката“, че зад ъгъла е по-хубаво. Отминават. Аз оставам на моята маса в кафене, което съм избрала заради „Бон Джоуви“ – като се замисли човек, само до преди 3-4 години на главната (изцяло пешеходна)

улица щеше да звучи предимно поп-фолк. А днес – Someday I'll Be Saturday Night. Има и wi-fi, включително безплатен интернет в градинката пред общината. Продължавам да разглеждам пъстрото минаващо множество – виждам няколко ромски семейства с малки деца – добре облечени, с хубави колички. Хубаво, казвам си. Знам, че на няколко пресечки нещата вероятно са тотално различни, знам че има цяла ромска махала, която вероятно не е нито чиста, нито „добре облечена“... но в момента, тук и сега, Кюстендил изглежда така както би трябвало да изглежда един малък български град. Китен (в смисъла на прилагателното) и зелен. И оживен.

Преминавам мислено по пътя, който изминах сутринта и се сещам за още куп хубави неща – за „Розовата къща“, в която утрото започна с прясно сварено кафе и интересен разговор със собственичката – дама, която 45 години по-късно се е завърнала в родния си град. Била е медицинска сестра – във Военна и правителствена болница, била е на две мисии в Ирак и една в Кувейт, била е свидетел на работата на някои от водещите български лекари и на редица промени в здравеопазването. Сега, въпреки че си има апартамент в София, се е захванала с въпросната „розова къща“. Мечтае за балнеологичен туризъм, с медицински процедури за гостите, малък басейн с минерална вода (прочутата минерална вода на Кюстендил, който още по римско време е бил известен курорт), здравословна храна... тя и сега меси ръжен и пълнозърнест хляб, купува зеленчуци и сирене (козе и овче) само от различни баби в околните села („местни производители“ – както е прието да ги наричаме) и готви някои свои специалитети – като кекс без захар. С интерес следи един от големите проекти в Кюстендил – ремонта на някогашния хотел към стадиона, който сега (съвместно с няколко софийски болници) ще се експлоатира като

център за следболнична помощ – за доизлекуване, иначе казано. Тази дама е пълна с изненади и истории... в момента опознава отново живота в града и среща куп някогашни съученици. И се надява Кюстендил пак да стане туристическа дестинация.

От разговора с нея едвам се откъсвам (тъкмо ми разказва за гостуващ хор от Израел, дамите от който на втория ден се отказали от традиционната тестена закуска и поискали да хапват споменатите сирена и домати и накрая й изпяхи няколко песни и й дали бакшиш – почти като виц звучи) и и поемам към центъра, който е на 5-6 минути път пеша. Минавам край прекрасна детска ясла – просторна, с голям двор. И се сещам за смелото решение на кмета на Кюстендил да направи всички детски градини в града безплатни. Да, да, ако не сте чули – това е факт. Но само за първите две деца – логично, нали?! За разлика от националната политика, според която безплатната детска градина е за трето и четвърто дете. „Не съм съгласен – коментира Петър Паунов (въпросният кмет), – третото дете е знак, че семейството има достатъчно възможности, за да си го позволи“. И освен това е забранил смесените групи през лятото – в Кюстендил детските градини функционират целогодишно.

Продължавам по китната зелена улица и погледът ми попада на една изключително красива сграда (позападнала де) – но каква архитектура, какви фризове, каква елегантност! В нея се помещава местното дружество на архитектите. Напомня ми на двете „принцеси“ (както ги наричат кюстендилци) в единия край на площада в центъра. Още красота в днешния ден. Следва килийното училище в двора на църквата – там се помещава местната дирекция „Култура“. Къща като за филм – в нея спокойно биха могли да се снимат епизоди от „Под игото“ – и в залата (в която в момента се „мъдри“ един стар роял, предоставен за кратко от живеещ в чужбина българин, за да намери своя купувач), и

чардака, и двора (по-скоро сенчеста градина, със смайващо многообразие от дървета – има и кедър (всъщност цели три), има и арония...

Правя няколко крачки и съм в центъра – там отбелязвам мимоходом новата детска площадка – с ярки цветове, построена по проект и много хора, седнали да пият кафе... прекарвам един час на споменатото „Бон Джоуви“ място, край което минават и няколко чужденци, след което поемам към гарата. Минавам край училище, което се оглася от викове и смях (не забравяйте, че в момента забелязвам и започвам само хубавото), край ниска весело-зелена постройка, на която пише „информационен горски център“, край няколко кафенета от по-стар, леко „соц“ кафенета, в които хората наистина си общуват, често викайки – заради което аз научавам един куп истории, ей-така преминавайки – или по-скоро парченца, от които мога да си сглобя истории... минава край доста западналия някога най-хубав хотел „Велбъжд“, който изглежда сякаш е затворен... хората са по-малко вече, но пък се виждат няколко табели, които описват ремонтни работи по различни евро-проекти. Включително и изкуствено езеро, край което се виждат остатъци от панорамна сладкарница (може би – в момента импровизирам, това не е официален документ, това е една импресия от един щастлив слънчев ден).

Гарата е тиха и спретната. Възрастната дама на гишето е изключително приветлива, влакът – от нов тип, ярък, модерен, чист. Пътят, по който сега се отдалечавам от Кюстендил е живописен и невероятно красив – загледайте се, ако минавате, в скалите, които се извисяват, в зелената, в малките китни гари

(е, някои от тях представляват само полуразрушени стари къщи, но и на тях спира влакът, и там слизат хора).

Давам си сметка, че това, което разказвам, не е реалността, но за тези няколко часа Кюстендил ми показва какъв би могъл да бъде. Градът, в който е роден не само Марин Големинов (имам честта да ми е дядо), но и композиторът, написал първата българска симфония – Никола Атанасов. Градът, който си има Хисарлъка, Чешмето (красива местност с чуден ресторант горе), градът, който си има и няколко писти (на 10-ина километра нагоре в Осоговската планина – при това миналата година там е имало кръг от европейското по сноуборд). За минералната вода споменах... за курортния потенциал в това отношение – също. В Кюстендил има две бани, където, за съжаление, положението е трагично. А колко са били красиви, то се вижда под разрухата. Имало е и много басейни с минерална вода – като тези в миньорския дом, както ми довери една дама във влака. Е, сега поне има градски плаж – който общината си е откупила от собствениците, и цените са наистина много ниски. „Да знаете колко софиянци идват“ – пак от дамата във влака. А на мен ми се иска тези скъпоценни слънчеви мигове, които изживях в Кюстендил да се повторят... или да се повтарят – и тук, и в други градове – неголеми, китни, които да успеят да върнат онези, които са отишли на гурбет или в столицата. Това може да стане с комбинация от много фактори – но се иска смелост от управниците и вещина в кандидатстването по оперативни програми и европейски проекти. Останалото – то си е даденост – красота и история (както и минерална вода) в Кюстендил дебнат отвсякъде!

За Монреал КАНАДА

Интервю

Павлета Брайкова, Монреал

www.mtlzornica.com

1. Представете се на читателите.

Казвам се Ивелина Харалампиева Иванова от Варна, на 33 години съм. Семейна, с едно дете.

2. Защо избрахте да живеете в Канада?

Много наши познати тръгнаха към Канада, чухме доста положителни неща за там - за начина на живот, за спокойствието за децата ни и

за утрешния ден, и решихме и ние да опитаме да променим нашето ежедневие.

3. Как си представяте живота в Канада?

Не мога да си дам ясна представа как ще се развие живота ни там, но се надяваме да е в положителна насока.

4. Ще направите ли компромис с професията си в Канада? Ще започнете ли да работите нещо

съвсем различно от вашия интерес?

Като за начало зная, че ще трябва да се направи компромис с професията, знам, че се полагат допълнителни изпити, за да се квалифицираш, но се надявам пазарът на труда да е благоразположен към нас и да успеем да се наложим.

5. С какво не успя България да ви задържи?

С несигурността за утрешния ден. Със стресът, който те заобикаля.

6. Ще се върнете ли отново в България?

Вярвам в доброто и се надявам, че един ден България отново ще бъде наш дом.

7. С какво България би ви привлякла отново?

С усмихнатите лица на хората, а за да са усмихнати те трябва

да им се осигурят светли дни, спокойствие както на работа, така и вкъщи.

8. Какво ще искате да знаят вашите деца за България?

Винаги ще им казвам, че това е тяхната родина и ще искам да я познават и като природа, и като история.

Йордан Йовков

09.11.1880, Жеравна, Бургаска област – 15.10.1937, Пловдив

Детските и юношеските години на Йовков преминават в родното му място, където получава основно образование (1895). Завършва гимназия в София (1900);

Учителят му по литература – поетът Иван Грозев, му предсказва бъдеще на писател.

След дипломирането си живее в Добруджа, където се преселва семейството му. През 1900 година се преселва в с. Долен извор. Завършва ШЗО в Княжево (1902 – 1904), като по време на обучението си публикува първата си творба – стихотворението „Под тежкия кръст“ (в „Съзнание“, бр.9, 26.10.1902).

В началото на 1904 г. се записва студент в Юридическия факултет на Софийския университет, но смъртта на баща му осуетява следването му. Есента на 1904 г. Йовков се завръща в с. Долен извор и учителства в различни добруджански села до 1912 г., когато е мобилизиран. Участва в Балканската и Междусъюзническата война като командир на рота. През юни 1913 г. е ранен край Дойран, а месец по-късно е повишен в чин. След войните Йовков се установява в София и работи като редактор на списание „Народна армия“, където в бр. 1 публикува очерк за Балканската война – „Утрото на паметния ден“. След като списанието преставя да излиза, Йовков е принуден да търси работа и помощта на Гр. Василев е назначен за библиотекар и редактор на списание „Преглед на Министерството на вътрешните работи и народното здраве“ в Отделението за социални грижи и благотворителност.

Остава на работа до есента на 1915 г., когато отново е мобилизиран и изпратен в гр. Ксанти. А година по-късно е командирован в редакцията на сп. „Военни известия“. След края на Първата световна война настъпва един от най-тежките периоди в живота на Йовков.

Втората национална катастрофа го заварва в Добрич. След трудни дни изпълнени с душевни терзания и материални несгоди, и след като Добруджа е окупирана от румънците, Йовков минава нелегално границата и се установява във Варна, където е учител до есента на 1920 г. След застъпничество на приятели от София е назначен в българската легация в Букурещ. През 1920-27 г. е редовен сътрудник по печата; постоянно е понижаван в

длъжност, поради което в края на 1927 г. напуска легацията. Последните 10 години от живота му са изпълнени с творчески труд и изтощително напрежение, което се отразява на здравето му. Неизлечимо болен, през есента на 1937 година заминава на лечение в Хисаря. Поради влошеното състояние е опериран по спешност в Католическата болница в Пловдив, но след 24 часа Йовков умира. Погребението му в София се превръща в манифестация на народна любов и признателност.

Йовков дебютира като поет. През 1902-11 г. публикува стихове (общо 31) в различни периодични издания – в „Съзнание“, списанията „Пробуда“, „Художник“, „Ново време“, „Ново общество“ и „Бисери“.

Лириката му не се отличава с особено богатство и разнообразие на мотиви – започнал като социален поет, по-късно Йовков трансформира социалния протест в резигнация, печал и умора. Първата си белетристична творба – „Овчарова жалба“, с подзаглавие „Старопланинска легенда“ – Йовков публикува в списание „Просвета“ през 1910 г. Годишните прекарани по фронтовете на трите войни, предопределят тематиката и персонажите в по-нататъчното му творчество. Военните си творби Йовков започва да печата от началото на 1913 г. („Утрото на паметния ден“); до 1917 г. името му се среща и по страниците на списанията „Звено“, „Съвременна мисъл“, на вестниците „Слово“, „Демократически преглед“, „Военни известия“ и „Отечество“. Открояват се импресиите „Те победиха“, „На старата граница“, „Безотечественици“, „Ехо“, разказът „Балкан“ и повестта „Земляци“. В документалните си очерци Йовков обективно свидетелствува за войнишките делници и празници – баталните очерци са ярки художествени свидетелства за преживяното по време на войната – от първия й ден до нейния трагичен край. В тях редом с летописеца присъства и есеистът; синтезът се постига чрез емоционално овладяване на военната тема, пречупена през индивидуалното впечатление. Йовков идва в българската литература с една болка, която пронизва всичко, написано от него за войните, и от която се ражда специфичният му хуманизъм. В баталната му проза няма ожесточение, викове на омраза. **Хуманизмът му се възви-**

сява до философска позиция, очертана от житейския опит и познание за човека и човешката душа. Написаното за войната е едно „не!“ на взаимното изстребление между хората и „да!“ на хуманизма и красотата. Най-значимите си военни творби Йовков събира в излезлите си през 1917 и 1918 г. два тома „Разкази“. Въпреки че на два пъти по-късно се връща към баталните сюжети – веднъж с новелата „Последна радост“ (1920) и след едно десетилетие с разказите „Бели рози“, „Другар“, „На стража“, Йовков изчерпа темата, преди да е приключила самата война за България. В известен смисъл тези последни творби са равностойка, сумирала постиженията и недостатъците на периода, през който авторът израства и се налага като писател от национална величина.

Ако с „Последна радост“ Йовков прави своеобразна рекапитулация на темата за войните, с повестта „Жетварят“ (1920) възвестява завръщането си към сюжетите и проблемите на българското село.

В развитието му на белетрист това е началото на процес, който окончателно оформя идейно-естетическия му свят. „Последна радост“ е кръстопътна книга – в нея са събрани завършекът на един етап и началото на друг.

Когато отсъства от България цели 7 години, тъкмо в чужбина Йовков подготвя трайното си присъствие в националния духовен и литературен живот чрез сборниците „Последна радост“, „Старопланински легенди“, „Вечери в Антимовския хан“, „Женско сърце“ и романите „Чифликът край границата“, „Ако можеха да говорят“, както и незавършения роман „Приключенията на Гороломов“, драмите „Албена“, „Боряна“, „Обикновен човек“ и комедията „Милионерът“.

Ако Иван Вазов е патриотичното, а Елин Пелин – социалното самосъзнаване на българина в националната ни литература, Йовков е неговото нравствено и естетично самопознаване. Подобно на тях той обгръща цялостно народния живот – от раждането на човека до неговата смърт; в мирен труд и война, в мигове на радост, скръб и религиозно преклонение.

По този начин Йовков се утвърждава като класик на българската литература, отбелязал след Вазов и Елин Пелин нов етап в художест-

веното самосъзнаване на нацията. Той търси и разкрива сложната и противоречива душевност на човека, копнеещ за красив и нравствен свят. **Моделът му за човешко поведение съчетава проверените през вековете морални и естетически максими** със скрижалите на житейска философия, съобразена с настъпилите промени в България след войните. Мирогледната си доктрина писателят изгражда върху три начала: **човека, труда и природата.**

Йовков е убеден, че нарушаването на това триединство изправя обществото пред трагични изпитания. Още в повестта „Земляци“ ракурсът, от който изобразява войната, отвежда към проблема за непоправимо нарушената връзка между селянина и земята. В този смисъл повестта е не толкова разказ за военните стълкновения, колкото за последиците от тях – за копнежа у селянина по родното село.

Войната унищожава българския селянин не само физически, но прекъсва и връзката му със земята, разрушава го нравствено. По-късно в сборника „Вечери в Антимовския хан“ Йордан Йовков отново се връща към същия проблем, като причините за отчуждаването на човека от земята са по-различни. На насилията писателят противопоставя труда и близостта с природата: общуването с нея прави хората здрави, красиви, отношенията им – прости и ясни. „Вечерите“ са ясновидско прозрение за пагубните последици от прекъснатата връзка с прамайката природа. Долавяйки тази тенденция много по-рано, Йовков открива непреходна тема за нашата национална литература.

Пространствата на неговия художествен свят, определени от етичното и естетичното начало, обуславят мотива за нравственото прераждане – толкова често интерпретиран от Йовков.

Доверието и вярата в изначалната доброта на човека – това са позициите, от които изобразява героите си. В моралистичния му патос се съдържа упрек към наситената с катастрофи и размирици, с въстания и войни съвременност. В социалния и духовния хаос, обхванали страната, Йовков търси нравствени пътища за разрешаване на противоречията и социалните конфликти, за осъществяване на мечтаната от него хармония.

Поради това силата на неговите художествени внушения не е и не трябва да се търси в идеологията, а **в изобразяването на човешките добродетели, в страданията на хората, в превратностите на съдбата, в крушенията на човешките мечти и най-сетне – в изобразяването на българската природа.**

Силата на Йовковия хуманизъм не е в социалната му ангажираност, а **в категоричната му етичност.**

Първ в българската литература Йовков разкрива диалектиката на красотата – като сила, в която се срещат съзидаването с разрухата, животът със смъртта, щастието със скръбта: от Сали Яшар до Сарандовица, от Албена до Боряна. Йовков издига женската хубост в езически култ, пред който се прекланят героите му.

Греховни или добродетелни, носещи разруха или съзидаание, те са белязани с хубост, поставяща ги над другите – дори и тогава, когато грехът тежи на съвестта им, хубостта стопява ожесточението и го заменя с прошката на възхищението и преклонението.

Като драматург, още с първата си пиеса Йовков сътворява свят, изтъкан от етика и красота, в чиито пространства доброволно се самозаточва, измъчван от алтернативите на моралното и естетичното начало у човека. Тяхното съчетаване разширява психологичните и философски хоризонти на българската драма, отбелязвайки нов, по-висок етап в нейното развитие.

В развитието си като творец Йовков преминава сложни етапи, които очертават посоката от национална към общочовешка проблематика, като по този начин сътвореното от него надхвърля рамките на българската литература и се съизмерва с постиженията на европейската и световната художествена мисъл.

Това обяснява интереса към Йовковото творчество в чужбина и нарастващия брой преводи в различни страни.

70 негови книги са преведени на над 25 езика, а отделни творби на Йовков – на над 37, сред които и арабски, вьетнамски, китайски, персийски, финландски, хинди, шведски, японски и др. езици.

ШИБИЛ

Йордан Йовков

Шибил, страшният хайдутин, когато заптиета и кърсердари търсеха под дърво и камък, слизаха от планината и отиваха да се предаде. Утре тая вест щеше да се разчуе навсякъде, кой щеше да я повярва? Шибил малко се грижеше за това. Той бързаше и мислеше за друго.

Мислеше си как преди месеци-два, от високите върхари на Сините камъни, където между гнездата на орлите беше и неговото хайдушко гнездо, той видя, че долу по пътя идат жени. Не беше в хайдушките правила да се задяват жени, нито имаше място за жени в сърцето на хайдутина. Но Шибил беше погизил много закони и не знаеше вече, нито искаше да знае кое е грях и кое не. „Жени, тук, сред Джендемите - помисли си той, - и това е добра плячка!“ И той стана, незагрижен ни най-малко накъде го влече любопитството му. Хайдутите тръгнаха след него, засмяха се и зъбите им лъснаха като на гладни вълци.

Слязоха долу, минаха през гората, която още не беше се развила, и излязоха на пътя сред Джендемите. Това място беше най-страшно. Тук пътят се вгълбяваше навътре в дола, извиваше се по едната и по другата страна, чертаеше две дъги, два обръча на капан, в който много хора бяха намерили смъртта си. И както правеха и друг път, хайдутите препречиха пътя, изправиха се там, страшни, брадясали, наметнати с черни арнаутски гугли, отрупани с оръжие. Жените се показваха на завоя и щом ги видяха, спряха се като втрещени; после се втурнаха, едни надолу, други нагоре, и започнаха да бягат, но краката им се подкосаха и те само лъкатушеха на едно място, като ударени птици. Прималели от страх, те паднаха на земята и заплакаха.

Хайдутите не се трогнаха, те дори не ги и погледнаха. Тяхното внимание беше дру-

гаде: една жена стоеше още на пътя, млада, хубава. И как беше пременена! Синя джанфезена рокля, елече от ален атлаз, пъстра божигробска престилка, сребърни пафти. А на шията и тежки низи, ред едри алтъни, ред рубета и махмудии. Къде беше тръгнала тъй натруфена, на сватба ли? Луд ли беше тоя баща, който беше я пуснал сама из тия планини?

Шибил пристъпи по-напред, момата го гледаше спокойно и право в очите. Една отвесна черта беше се спряла между гайтанените и вежди, алените и устни потръпваха.

- Брей! - извика тя и крехкят и глас странно прозвуча сред плача на жените. - Да си вървите по работата, че знайте ли се! Не ви ли е срам, какво искате от едни жени!

При тия думи хайдутите, които не снемаха очи от алтъните на шията ѝ, се спуснаха към нея и отдалеч протегнаха жилестите си ръце. Шибил махна с ръка и ги спря. После се обърна, изправи се на целия си ръст и отвисоко измери с очи момата. Какво бяло лице! И тънка в кръста, а полите и широки, като на кукла. И какъв кураж! Очите му заблещяха весело, наду го на смях. Но по-рано от него момата беше се разсмяла с глас. Лицето и светна, стана по-хубава и сега можеше да се види, че очите и са сини и зъбите бели. Шибил я гледаше учуден: какъв ще е тоя дявол?

Как стана всичко онова, което отпосле се случи, Шибил сам не можа да разбере. Жените се свързеха и макар още плахи като кошути, надейдоха към него. Разведри се сякаш планината, долу се зачу да шуми реката, в гората се обади птиче. Сам Шибил беше седнал на един камък, усмихваше се, слушаше брътвежите на момичето. Какво приказваше то? Един господ знае - думи, които не значат нищо, думи, които се забравят. Но как светеха

очите и как беше приятно да я гледа човек. Настрани, укротени като по някое чудо, хайдутите бяха насядали и спокойно пушеха.

- Та ти си Великокехайовото момиче - говореше Шибил. - Рада се казваш. Че как те е пуснал баща ти? И пременена, с алтъни, с тия върви махмудии... Аз ще ги взема!

- Бре, ще ги вземеш! Я да ми дадеш още, че ми са малко! Я виж - извика тя, като показваше с ръка, - я виж как ти се скъсал ръкава. Чакай, аз ще го зашия!

Шибил погледна ръката си, сложена върху тапанджата на пушката: червеното сукно наистина беше се скъсало. И преди той да разбере шегува ли се тя или не, видя я току пред себе си, виждаше мъха на бялото и лице, червените ѝ устни и когато го погледнеше, очите и го заливаха с мека и сладка светлина. Усмихваше се и го гледаше дяволито, прибираще скъсания ръкав, а в устата си държеше игла и конец.

- Не мърдай! - сгълча го тя. - Започвам. И тури нещо в устата си, та да ти не зашия и ума. Барем да го имаш! Засмяха се всички.

- Слушай - продължаваше Рада, - да се ожениш, че да има кой да те кърпи. Да не ходиш такъв окъсан, като...

- Като какъв?

- Като циганин!

Шибил се понамръщи. Жените плахо се спогледаха.

- Да се ожена - каза Шибил, - ама момите не ме искат.

- Ба, ще те искат. Такъв ерген!

- Е, хайде, вземи ме ти!

- Кой? Аз ли? През дол бяга, цървул стяга, що е то? Хайдутин. Не, не ми трябва. Хайдутин не искам.

Шибил пак се намръщи. Рада срещна умолителните очи на жените и бързо рече да се поправи:

- Може, може... земвам те. Трябва само да питаш Великокехая.

И като помълча малко, тя прибави:

- И кърсердарина Мурад бей... Готово. Виж ли как го заших - каза тя и пусна ръкава, - да ме помниш, да го носиш по живо, по здраво...

Шибил я погледна и се засмя. Те поприказваха още, после жените си тръгнаха и Шибил ги придружи чак дотам, дето се свършваше гората и започваше полето.

Когато се случи това, беше пролет. Тук-там само из долищата беше се раззеленила прясна букова шума, а по другите дървета имаше само пъпки. Шибил се връщаше в планината и още се усмихваше. След него вървяха хайдутите, гледаха в земята и мълчаха. Черен гарван прелетя над тях и заграка - лош знак!

Шибил не забеляза, но хайдутите се събраха накуп и си зашушнаха нещо. Жена беше се изпречила на пътя им, хубава жена, а всичко това не предвещаваха нищо добро.

Мина се още някое време, стопли се повече. Цъфнаха дивите сливи, разлистиха се крушите и един ден, сред топлия въздух и сред слънцето, закука кукувица. Както беше обичай, Шибил започна да брои, за да види колко години ще живее, но после се замисли за възрастта си и му се стори, че е вече стар.

Спомни си Рада и се усмихна: „Каква чудновата бърканица - мислеше си той - от жена, дете и дявол! И как всичко и прилича; каже нещо - умно е, направи нещо - хубаво е!“

И той я виждаше тъй, както беше я видял, когато държеше иглата с конеца в устата си, гледаше го и се усмихваше.

„Не игла - помисли си пак

Шибил и въздъхна. - Нож може да държи тъй в устата си, и от тоя нож човек на драго сърце би умрял!“

Тъкмо в това време минаха търговци и хайдутите ги спряха. Изплашени, прежълтели като смин, те едва се крепяха върху седлата на конете си и чакаха да чуят какво ще рече Шибил. Но Шибил не ги накара да отворят дисагите си, нито потърси какво има в кемерите им. Отдалеч той отваря приказка за туй, за онуй, споменава за Великокехая и най-последно заговаря за Рада. Хайдутите гледат в земята и изгарят от срам. Шибил пуца търговците да си вървят, изпраща ги донейде и високо им заръчва да носят много здраве на Рада.

Хайдутите вече не продаваха на Шибил, нито смееха да го погледнат в очите. И когато вечерта се прибраха в планината на върха на Сините камъни, между орловите гнезда, и Шибил си легна и заспа, те останаха около огъня и си приказваха. Планината си беше същата, убежището им беше сигурно. И все пак те бяха неспокойни и плахо се оглеждаха наоколо. Изкрещи някъде лисица - стори им се, че човек се кашли; изпука някоя съчка - мислят, че иде някой. И те по-близо се навеждат един към друг, шепнат си и гледат как Шибил се върти в съня си, как пъшка и приказва нещо. Тогава те станаха и се застыгаха за път. Не го убиха, но избягаха от него, както се бяга от чумав.

Шибил остана сам.

И тогава парите от царските хазни, които беше обирал, пръстените, измъкнати от ръцете на живи и на умрели, златото и среброто от черкви и манастири - всичкото имане, което той беше натрупал и беше скрил из пещери и хралупи, всичко това потече в къщата на Великокехая, все подаръци на Рада.

Скъпи подаръци за всяко „много здраве“ от нея.

(виж стр.8)

ШИБИЛ

(продължение от 7 стр.)

Йордан Йовков

Но ето, той получи хабер, който го замая:

Рада го викаше да слезе в село; баща ѝ им даваше благословията си, Мурад бей му прощаваше. И в знак, че думата му е вярна, кърсердаринът му пращаше божигробски броеници от кехлибар.

Дълго време Шибил мисли дали това не е примка. Всичко, което имаше, беше го дал. А гората беше се раззеленила вече цяла, натежа и потъмня, поляните се покриха с висока трева, цъфна божурът, цъфна и росенът, самодивското цвете. Из долищата се понесе дъх на люляка и на липи. И когато в усойте проехтя ревът на рогач, а в Старата кория загукаха гриви гълъби - корав се стори на Шибил камъкът, на който вечер слагаше главата си, и тежка му се видя пушката. Той повече не можеше да трае и тръгна за село.

Когато потегли от Сините камъни, беше пладне, когато слезе долу на пътя и се обърна назад, върховете на планината и канарите по тях бяха се зачервили от залеза на слънцето. Но орлите още се виеха пред белите сипеи и каменните стени на урвите. Тия орли, които бяха навикнали на леш и които често пъти, кацнали на някоя скала, ръфаха човешки меса.

Мръкваше се, в долищата се спускаше синкава мъгла, по баирите лазеха дълги сенки. Планината беше се спотаила, тиха, замислена, сякаш гледаше след Шибил и питаше: къде?

Домът му на Шибил, съмнението като червей загриза сърцето му. Той седна на един камък и се замисли.

И всичко пак прекара през ума си, всичко премисли. Когато повдигна очи, месецът беше изгрял. Друг свят виждаше пред себе си Шибил и друга беше станала планината - разстлана на широко, мътна, изгладена като синя стена, загърната в бяло було. В черни сенки се спотайваха горите, от поляните идеше хлад и бяла мъгла пълпеше по тях и се

извиваше като змей. Някъде в мрака светваше светулка, написваше с огнена черта някакъв знак, някаква тайна дума, и угасваше. А дълбоко в дола нещо пееше - реката ли беше това? - пееше тъй тихо, тъй хубаво.

Шибил гледаше пред себе си и мислеше. В очите му, като къси жълти жици, се чупеха лъчите на месеца, искряха и се сплитаха в някакъв смътен образ, който ту се явяваше, ту се изгубваше.

Но Шибил ясно виждаше две очи, които го гледат, една усмивка, която го мами. Той стана, тръгна подир тези очи и тази усмивка и повече не се обърна назад.

Три предпазливи удара, тихо пошепнато: „Аз съм, Мустафа“, вратата се отваря и той влиза в бащината си къща. На огнището гореше огън, сенки играеха по стените. По главите на пицовите на Шибил, по паласките и пискюлите на вулията му блясват отражения. Висок и снажен, къщата сякаш беше тясна за него. Той срещна очите на майка си и разбра всичката тревога, която я мъчеше.

- Мустафа - каза тя, - защо дойде? Ще идеш ли там?

- Ще ида.

- Ще идеш! Кога?

- Утре.

Старата жена познаваше добре сина си и знаеше, че е излишно да настоява, да го раздумва. Тя седна край огъня, обхвана с ръце коленете си, потопи очи в земята и зареди:

- Мустафа, от три дни сеймените на кърсердаря леят куршуми и точат ножовете си; опитват ги с пръст да видят дали са остри, косъм да спуснат върху тях, косъма ще разсекат. И сучат мустаците си и гледат към нас... Мустафа, нещо лошо има да стане.

Шибил се обърна и я пог-

ледна, но погледът му беше такъв, че тя не знаеше дали той беше я чул и дали беше я разбрал. Тя се спотаи и не каза вече нищо.

А Шибил се разпасваше и сваляше от себе си пицови с позлатени дръжки, кулаклии ножове, работени със сребро паласки - всичко това, което за него беше вече тежко и непотребно бреме.

*

Горе, на Черковното кафене, до разтворения прозорец седят кърсердаринът Мурад бей и Велико кехая. Беят е намръщен, мълчи и замислено смуче чибук си. Но Велико кехая е весел, той ходи из стаята, размята дъното на широките си шалвари, час по час вади от пъстрия си копринен пояс голям като топка часовник, поглежда го и пак го скрива. После потрива ръце и дума:

- Всичко е наредено, бей ефенди; гледай си работата, вълкът е в капана...

На масата пред кърсердарина са сложени две кърпи: бяла и червена. Това са условните знаци за сеймените, скрити в пусия. Ако беят развее от прозореца бялата кърпа, това значеше милост, ако развее червената, значеше смърт. И те чакат и поглеждат към улицата. Никой не се вижда. На портата не е излязла Рада, нито Мустафа се вижда да иде. Велико кехая не може да се стърпи и се завтича до къщи.

- Е? - пита беят, когато той се връща.

- Всичко е наред. Облякла се е в най-хубавата си премяна, ален атлазен елек, синя джанфезена рокля. Също тъй, както беше се облякла, когато я пратихме в планината. И жена нали е - гледа се в огледалото, пише веждите си и се смее.

- Какво ще се смее - казва сърдито беят, - не знае ли какво има да стане?

- Знае, как да не знае.

- Ти каза ли и всичко?

- Хм... всичко не и казах, можеше ли? Ама не! Всичко и казах, всичко. Ефендим, не бери грижа, работата е наред.

Минава още час. Никой не иде. Велико кехая тича пак към къщи, бави се там сега повече и най-после се връща.

- Е? - пита беят.

- Остави се, сега пък друго. Плаче. Дохождала оная вещица, майка му. Аз да бях я сварил, щях да я науча нея. Дохождала, ефендим, и кой знае какво ще е набърнала. Сега чупи ръце и плаче. „Не давам, вика, косъм да падне от главата му. Ще му пристана, ще избягам с него в планината!“ Ах, жени, жени! Тъй са те. Нейсе. Наредих я. Ще излезе. Ей сега ще я видиш на портата...

Кърсердаринът глади брадата си и мълчи. Сини кръгове от дим се огъват и вият около главата му.

Но ето: Рада стоеше на портата, отдолу идеше Мустафа. Кърсердаринът и Велико кехая тичат към прозореца, крият се зад пердето, гледат със затаен дъх.

Мустафа върви по средата на улицата. Върху покриви, върху овошки грее слънце. Далеч в дъното на улицата се виждат планините, където Мустафа беше цар. Няма оръжие по него. Но как е пременен! Дрехи от синьо брашовско сукно, сърма и злато. **Тънък и висок, малко отслабнал, малко почернял, но хубав и напет. В ръцете му броеница от кехлибар и стрък червен карамфил - броеницата от бея, карамфилът от Рада. Той е близо, гледа към Рада, гледа я и се усмихва.**

Беят мачка бялата си брада и дума:

- Какъв юнак! Какъв хубавец!

- Кърпата, бей ефенди, кърпата! - вика Велико кехая.

- Какъв юнак - повтаря беят унесен, - какъв хубавец!

Велико кехая грабва червената кърпа и тича към прозореца. Беят го хваща за ръката:

- Не, чорбаджи, такъв човек не бива да умре!

- А момичето ми! А честта ми! - вика Велико кехая, отскубва се, отива до прозореца и размахва червената кърпа,

Припукаха пушки.

Стъклата на прозорците зазвънтяха, къщите се залюляха, върху земята сякаш падна черна сянка. **Шибил се спря, страшен, хубав. Накъса броеницата, но карамфила не хвърли, кръстоса ръце на гърди и зачака.** Миг-два - колкото сеймените отново да напълнят пушките си. Остръ писък се издигна откъм долната махала. Шибил не трепна. Друг писък откъм портата на Велико кехая.

Шибил се обърна: беше Рада. Тя тичаше към него и простираше ръце, като да го запази, той разтвори ръце, като да я прегърне. Припукаха пак пушки. Падна Шибил, падна най-напред на лицето си, после възник. Падна до него и Рада.

И всичко утихна. Слънцето огряваше камъните на калдъръма. Като петно кръв между двата трупа се червенееше карамфилът.

От Черковното кафене, от прозореца, някой отчаяно размахваше бяла кърпа.

5 000 exemplaires

Vol.III _ XI. 2014

Journal

de la famille

et la vie des amérindiens

ÉDITEUR CENTRE CULTUREL "ZORNICA"

Културен център
ЗОРНИЦА

БЪЛГАРСКО НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ
СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ

6767 Côte des Neiges, 6e et., # 693.3, Montréal, H3S 2T6

LANGUE ANGLAIS

LANGUE FRANCAIS

LANGUE ESPAGNOL

LANGUE ARABE

LANGUE BULGARE pour Non bulgare

Dance et Chansons traditionnelles

École bulgare
"Saints. Cyrille et Methode"

Chaque dimanche (10.00 - 13.30 h)
Garderie (3 - 6 ages)
Enfants (6 - 13 ages)
Adolescents (14 - 18 ages+)

(514) 629 6951 *** (514) 369 0589
ecole.zornica@gmail.com
www.mtlzornica.com

CENTRE CULTUREL CANADIEN-BULGARE
*Éducation et Formation *Publication
*Établissement et Intégration *Concerts et Événements culturels *Secteur Spirituel
depuis 2001 **ZORNICA** Montréal
6767, Côte-des-Neiges, local 693.3, Montréal, Qc, H3S 2T6

offre 18 niveaux de cours

d' ANGLAIS

plus trois cours de conversation, de préparation aux testes universitaires comme TOEFL, IESL

Les thèmes, les échanges et les exercices en classes permettront aux étudiants d'acquérir non seulement du vocabulaire, des structures grammaticales, mais aussi la facilité de s'exprimer dans cette langue.

NIVEAUX :
Beginnings: 1, 2, 3, 4, 5, 6
Intermediate: 1, 2, 3, 4, 5, 6
Advanced: 1, 2, 3, 4, 5, 6
TOEFL (PBT), (CBT), (IBT)

TARIFS :
Cours de 30 heures/ 3 heures par semaine/ 10 semaines de cours
Cours de TOEFL de 30 heures. Tarif pour un groupe (par personne)
Cours de conversation de 12 heures par mois

Nous offrons les cours de ce niveau aux JUNIORS entre 8 et 12 ans.
NIVEAUX : 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12
20 h chaque niveau - 100 dol
Nous offrons aussi des cours d'aide aux devoirs.

Appelez l'école Zornitza au (514) 629-6951 pour réserver vos places.
ecole.zornica@gmail.com, www.mtlzornica.com

N.B. Aucune classe ne démarrera si le nombre d'étudiants est moins de 6 personnes.

**** Centre culturel canadien-bulgare ZORNICA ****
Édition du journal « Zornica » « Journal de la famille » École « Saints Cyrille et Méthode »
*Bibliothèque *Cours - enfants et adultes
*Établissement et Intégration *Bibliothèque Groupe de danse « Zornica »
*Concerts et Événements culturels *Secteur Spirituel

Siège social : 6767, Côte-des-Neiges, local 693.3, Montréal, Qc, H3S 2T6
Tél. : (514) 369-0589, (514) 629 6951, courriel : zornica.info@gmail.com, site : www.mtlzornica.com

MULTILANGages
la bonne traduction au bon moment

Ana Asenova, traductrice agréée
Membre de l'Ordre des traducteurs,
terminologues et interprètes agréés du Québec

ana_asenova@multilangages.com www.multilangages.com

български | английски | френски bulgare | anglais | français

ПРЕВОД
НА ОФИЦИАЛНИ
ДОКУМЕНТИ

1 514 823 9522

TRADUCTION
DE DOCUMENTS
OFFICIELS

Le Petit Prince

par Antoine de Sainte- Exipéry (1900- 1944)

CHAPITRE X

Il se trouvait dans la région des astéroïdes 325, 326, 327, 328, 329 et 330. Il commença donc par les visiter pour y chercher une occupation et pour s'instruire.

La première était habitée par un roi. Le roi siégeait, habillé de pourpre et d'hermine, sur un trône très simple et cependant majestueux.

- Ah! Voilà un sujet, s'écria le roi quand il aperçut le petit prince.

Et le petit prince se demanda:

- Comment peut-il me reconnaître puisqu'il ne m'a encore jamais vu !

Il ne savait pas que, pour les rois, le monde est très simplifié. Tous les hommes sont des sujets.

- Approche-toi que je te voie mieux, lui dit le roi qui était tout fier d'être roi pour quelqu'un.

Le petit prince chercha des yeux où s'asseoir, mais la planète était toute encombrée par le magnifique manteau d'hermine. Il resta donc debout, et, comme il était fatigué, il bâilla.

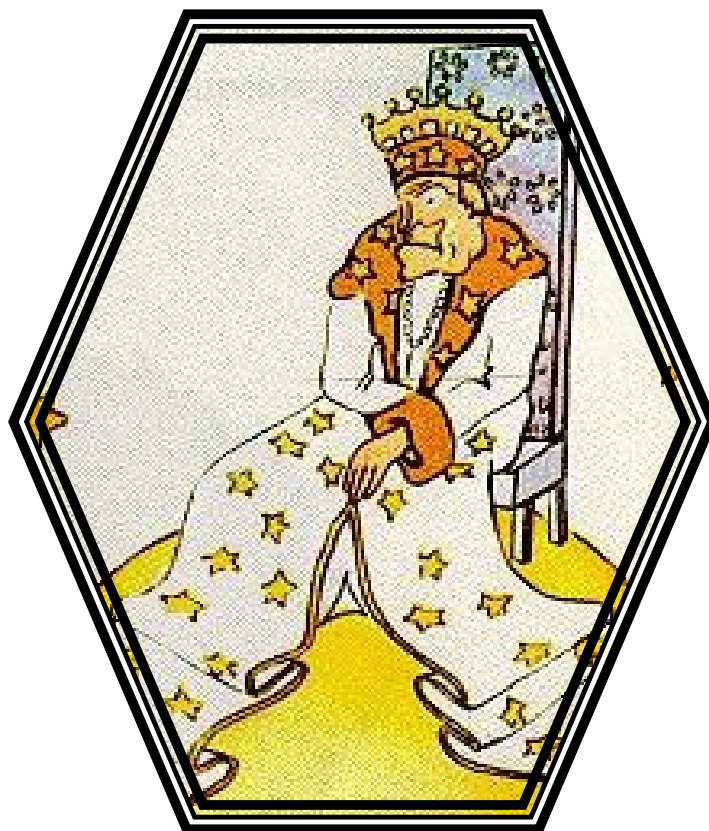
- Il est contraire à l'étiquette de bâiller en présence d'un roi, lui dit le monarque. Je te l'interdis.

- Je ne peux pas m'en empêcher, répondit le petit prince tout confus. J'ai fait un long voyage et je n'ai pas dormi...

- Alors, lui dit le roi, je t'ordonne de bâiller. Je n'ai vu personne bâiller depuis des années. Les bâillements sont pour moi des curiosités. Allons! bâille encore. C'est un ordre.

- Ça m'intimide... je ne peux plus... fit le petit prince tout rougissant.

- Hum! Hum! répondit le roi. Alors je... je t'ordonne tantôt de bâiller et tantôt de...

Il bredouillait un peu et paraissait vexé.

Car le roi tenait essentiellement à ce que son autorité fût respectée. Il ne tolérât pas la désobéissance. C'était un monarque absolu. Mais, comme il était très bon, il donnait des ordres raisonnables.

«Si j'ordonnais, disait-il couramment, si j'ordonnais à un général de se changer en oiseau de mer, et si le général n'obéissait pas, ce ne serait pas la faute du général. Ce serait ma faute.»

- Puis-je m'asseoir ? s'enquit timidement le petit prince.

- Je t'ordonne de t'asseoir, lui répondit le roi, qui ramena majestueusement un pan de son manteau d'hermine.

Mais le petit prince s'étonnait. La planète était minuscule. Sur quoi le roi pouvait-il bien régner ?

- Sire, lui dit-il... je vous demande pardon de vous interroger...

- Je t'ordonne de m'interroger, se hâta de dire le roi.

- Sire... sur quoi réignez-vous ?

- Sur tout, répondit le roi, avec une grande simplicité.

- Sur tout ?

Le roi d'un geste discret désigna sa planète, les autres planètes et les étoiles.

- Sur tout ça ? dit le petit prince.

- Sur tout ça... répondit le roi.

Car non seulement c'était un monarque absolu mais c'était un monarque universel.

- Et les étoiles vous obéissent ?

- Bien sûr, lui dit le roi. Elles obéissent aussitôt. Je ne tolère pas l'indiscipline.

Un tel pouvoir émerveilla le petit prince. S'il l'avait détenu lui-même, il aurait pu assister, non pas à quarante-quatre, mais à soixante-douze, ou même à cent, ou même à deux cents couchers de soleil dans la même journée, sans avoir jamais à tirer sa chaise ! Et comme il se sentait un peu triste à cause du souvenir de sa petite planète abandonnée, il s'enhardit à solliciter une grâce du roi:

- Je voudrais voir un coucher de soleil... Faites-moi plaisir... Ordonnez au soleil de se coucher...

- Si j'ordonnais à un général de voler d'une fleur à l'autre à la façon d'un papillon, ou d'écrire une tragédie, ou de se changer en oiseau de mer, et si le général n'exécutait pas l'ordre reçu, qui, de lui ou de moi, serait dans son tort ?

- Ce serait vous, dit fermement le petit prince.

- Exact. Il faut exiger de chacun ce que chacun peut donner, reprit le roi. L'autorité repose d'abord sur la raison. Si tu ordonnes à ton peuple d'aller se jeter à la mer, il fera la révolution. J'ai le droit d'exiger l'obéissance parce que mes ordres sont raisonnables.

- Alors mon coucher de soleil ? rappela le petit prince qui jamais n'oubliait une question une fois qu'il l'avait posée.

- Ton coucher de soleil, tu l'auras. Je l'exigerai. Mais j'attendrai, dans ma science du gouvernement, que les conditions soient favorables.

- Quand ça sera-t-il ? s'informa le petit prince.

- Hem! Hem! lui répondit le roi, qui consulta d'abord un gros calendrier, hem! hem! ce sera, vers... vers... ce sera ce soir vers sept heures quarante ! Et tu verras comme je suis bien obéi.

Le petit prince bâilla. Il regrettait son coucher de soleil manqué. Et puis il s'ennuyait déjà un peu:

- Je n'ai plus rien à faire ici, dit-il au roi. Je vais repartir !

- Ne pars pas, répondit le roi qui était si fier d'avoir un sujet. Ne pars pas, je te fais ministre !

- Ministre de quoi ?

- De... de la justice !

- Mais il n'y a personne à juger !

- On ne sait pas, lui dit le roi. Je n'ai pas fait encore le tour de mon royaume. Je suis très vieux, je n'ai pas de place pour un carrosse, et ça me fatigue de marcher.

- Oh! Mais j'ai déjà vu, dit le petit prince qui se pencha pour jeter encore un coup d'œil sur l'autre côté de la planète. Il n'y a personne là-bas non plus...

- Tu te jugeras donc toi-même, lui répondit le roi. C'est le plus difficile. Il est bien plus difficile de se juger soi-même que de juger autrui. Si tu réussis à bien te juger, c'est que tu es un véritable sage.

- Moi, dit le petit prince, je puis me juger moi-même n'importe où. Je n'ai pas besoin d'habiter ici.

- Hem! Hem! dit le roi, je crois bien que sur ma planète il y a quelque part un vieux rat. Je l'entends la nuit. Tu pourras juger ce vieux rat. Tu le condamneras à mort de temps en temps. Ainsi sa vie dépendra de ta justice. Mais tu le remercieras chaque fois pour l'économiser. Il n'y en a qu'un.

- Moi, répondit le petit prince, je n'aime pas condamner à mort, et je crois bien que je m'en vais.

- Non, dit le roi.

Mais le petit prince, ayant achevé ses préparatifs, ne voulut point peiner le vieux monarque:

- Si Votre Majesté désirait être obéie ponctuellement, elle pourrait me donner un ordre raisonnable. Elle pourrait m'ordonner, par exemple, de partir avant une minute. Il me semble que les conditions sont favorables...

Le roi n'ayant rien répondu, le petit prince hésita d'abord, puis, avec un soupir, prit le départ.

- Je te fais mon ambassadeur, se hâta alors de crier le roi.

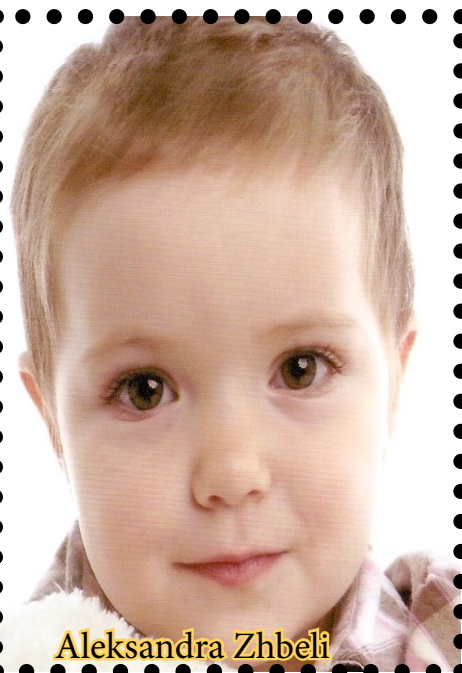
Il avait un grand air d'autorité.

Les grandes personnes sont bien étranges, se dit le petit prince, en lui-même, durant son voyage.

Centre culturel “ZORNICA” organise le

CONCOURS “LE SOURIRE DE MON ENFANT”

pour sensibiliser sur l'importance du sourire,
parce que le sourire est le langage des âmes,
parce que son sourire est le plus beau cadeau que
vous pouvez recevoir,
parce que quelque soit son âge, il est toujours votre enfant
Envoyez une photo de votre enfant à l'adresse suivante:
ecole.zornica@gmail.com
Notez le nom, date de naissance (0 a 100 ans),
l'adresse, votre message d'amour
Le journal publiera 10 photos par numéro chaque mois
La photo gagnante sera affichée en grand format,
et votre enfant aura une belle surprise.

Aleksandra Zhbely

Viktoria Braikova

Gergana Doncheva - Sofia

Ivan & Yana Belitchki

Virginia Caumes - France

Iva & Yana Belitchki

Teodora Krasteva

Tedi - Eleonora - Petya Krastevi

Cristiano Ronaldo: „I'll never tire of winning things"

Atanas Stefanov

CR7 fans from Bulgaria

www.facebook.com/Cr7Bulgaria

The Real Madrid star Cristiano Ronaldo won the Pichichi award as well as the Alfredo DiStefano trophy for La Liga's top scorer and Most Valuable Player.

„Picking up these awards again next year would be good; it'd be a sign that I've performed well. My goal is to win things as a team and individually. I work hard towards that end, so if I'm here next year, it'll be a good sign", Ronaldo announced.

„Everyone has their own way of thinking and working. Playing football is what I most enjoy and I try to do my best. I'll never tire of winning things", the Portuguese player added.

„I'm happy, the team are doing very well and we're improving. My assists and goals stats aren't too shabby. I want to keep learning", Ronaldo ended.

<https://www.facebook.com/Cristiano/photos>

GROUPE ZORNICA

Photo: "Journal de Montréal"

CENTRE CULTUREL CANADIEN-BULGARE

“ Z O R N I C A ”

depuis 2001
Montréal

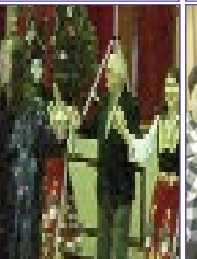
* Éducation et Formation * Publication *Établissement et Intégration *Concerts e t Événements culturels *Secteur Spirituel

Cours de Langue et littérature bulgare	Spectacles et pièces de théâtre, Pod Igoto, Han Kubrat	Danse moderne	Danse folklorique bulgare
 École de dimanche «Saints Cyrille et Méthode»		 Bella Paskova	
			

Journal bulgare Zornica et Journal de la famille Concours de dessin Concours de poésie et de littérature Chorale, Piano, Guitare *Le Groupe de danse bulgare «Zornica»

				
---	--	---	---	---

RENCONTRES AVEC LA COMMUNAUTÉ BULGARE ET AUTRES CONCERTS ET TOURNÉES AU CANADA ET AUX ÉTATS-UNIS DE CHANTEURS ET ACTEURS CÉLÈBRES, INVITÉS DE LA BULGARIE

GEORGI HRISTOV 05.12.2001 08.11.2008	VANIA KOSTOVA 16.12.2001 29.03.2002	ISKRA RADEVA MARGARITA HRANOVA IVAN BALSAMADGIEV 02.06.2002 / 31.10.2003	TONY DIMITROVA 27.07.2002 07.02.2009 / 17.04.2010	THÉÂTRE SATERIQUE 30.11.2002			
 VOLODIA STOIANOV 18.01.2003	 DUET RITON 01.03.2003 24.10.2009	 YORDANKA HRISTOVA 22.03.2003 30.01.2010/02.03.2012	 VIKTOR KALEV ET TONY DIMITROVA 17.04.2010	 TODOR KOLEV 11.03.2005	 KICHKA BODUROVA 12.04.2008 18.03.2011	 DESI DOBROVA 12.12.2009	
 THÉÂTRE IRVANA 20.11.2010	 CINÉMA GERACITE- MAXIM GATCHEV 02.04.2011	 IVAILO GUIROV 15.04.2011	 STOYAN YANKULOV 23.04.2011	 KIRIL STOYANOV Cours Reiki 28.04.2011 -10.05.2011 Conférence "L'énergie spirituelle" Rencontre-son livre "La vie des immigrants"	 PETAR RALCHEV 08.05.2011	 DIANA EXPRESSE 27.05.2011	 CONCERT D'AMÉRINDIEN 11.06.2011

Le centre Zornica a commence à travailler – le septembre 2001

Le premier Concerts et tournées au Canada et aux États-Unis de chanteurs et acteurs célèbres, invités de la Bulgarie – le 05.12.2001, deuxième – le 16.1.2001, etc.

Le premier numéro du journal bulgare à Montréal « Zornica » : le 20.12.2001

L'école bulgare « Sts Cyrille et Méthode » a ouvert les portes le 03.03. 2002.

Le premier conseil de fabrique (temporaire) de l'Eglise bulgare a été créé par le Centre « Zornica » dans l'Eglise russe qui se trouve sur la rue Papineau – le 06.04.2002

Discotheque – le 19.01.2002

Concert de Talants- le 17.02.2002

Bibliothèque

Siège social : 6767, Côte-des-Neiges, local 693.3, Montréal, Qc, H3S 2T6

Tél. : (514) 629 6951(514) 369-0589, courriel : zornica.info@gmail.com, site : www.zornica.com

On 5 September 2014 Plovdiv was selected as Bulgarian host of European Capital of Culture 2019

Plovdiv is the second-largest city in Bulgaria after the capital Sofia with a population of 341,041 inhabitants as of June 2013. It is the administrative center of Plovdiv Province and the municipalities of the City of Plovdiv, Maritsa municipality and Rodopi municipality, whose municipal body had a population of 403,153 inhabitants as of February 2011. It is an important economic, transport, cultural and educational center,[3] as well as the second-largest city in the historical international region of Thrace after Istanbul. It is the tenth-largest city in the Balkans after Istanbul, Athens, Bucharest, Belgrade, Sofia, Thessaloniki, Zagreb, Skopje and Tirana. Plovdiv's history spans 6,000 years, with traces of a Neolithic settlement dating to roughly 4000 BC,[4] ranking it among the world's oldest cities. Plovdiv was known in the West for most of its recorded history by the Greek name Philippopolis (Φιλιππούπολις), which was intro-

duced in 340 BC. Plovdiv was originally a Thracian city before later becoming a Greek and a major Roman one. In the Middle Ages, it retained its strategic regional importance, changing hands between the Byzantine and Bulgarian Empires. It came

Plovdiv Sports Complex in autumn

duced in 340 BC. Plovdiv was originally a Thracian city before later becoming a Greek and a major Roman one. In the Middle Ages, it retained its strategic regional importance, changing hands between the Byzantine and Bulgarian Empires. It came

selected as Bulgarian host of European Capital of Culture 2019.

* NAME Plovdiv was given various names throughout its long history. It was originally a Thracian settlement by the name of Eumolpias

The Ethnographic Museum

under Ottoman rule in the 14th century. On 4 January 1878, Plovdiv was "liberated" from Ottoman rule by the Russian army. It remained within the borders of Bulgaria until July of the same year, when it became the capital of the autonomous Ottoman region of Eastern Rume-

(Εὐμολπιάς), named after the mythical Thracian king Eumolpos, son of Poseidon. Philip II of Macedon conquered the area in 342–341 BC and renamed the city Philippopolis (Greek: Φιλιππούπολις); the later Thracian name for the city, Pulpudeva, is a translation. After the Ro-

mans took control of the area, the city was named in Latin: Trimontium, meaning the Three Hills. The Slavic name occurred in different variants, Pŭldin (Пълдин), Plŭrdin (Плърдин) and Ploudin (Плоудин), based on the city's later Thracian name Pulpudeva, while the current variant Plovdiv was documented (as Пловдивъ) for the first time in a Bulgarian apocryphal chronicle of the 11th century. The city was known as Philippopolis in Western Europe well into the early 20th century. The city was known as Filibe in Turkish during the Ottoman Empire. The asteroid (minor planet) 3860 Plovdiv is named after the city. It was discovered by the Bulgarian astronomer Violeta G. Ivanova on 8 August 1986. Plovdiv Peak (1,040 m or 3,412 ft) on Livingston Island in the South Shetland Islands, Antarctica is also named after Plovdiv.

* GEOGRAPHY Plovdiv is on the banks of the Maritsa river, approximately 152 km (94 mi) southeast of the Bulgarian capital Sofia. The city is in the southern part of the Plain of Plovdiv, an alluvial plain forming the western portion of the Upper Thracian Plain. The heights of Sredna Gora rise to the northwest, to the east are the Chirpan Heights and the Rhodope mountains surround the plain from the south.[9] The city had originally developed to the south of Maritsa, and expanded across the river only within the last 100 years. Modern Plovdiv covers an area of 101 km² (39 sq mi), which is less than 0.1% of Bulgaria's total area. This makes the city the most densely populated in the country with 3,769 inhabitants per km². Inside the city proper are six syenite hills, called tepeta. In the beginning of the 20th century there used to be seven of them, but one (Markovo tepe) was destroyed. Traditionally the citizens have called them Dzhendem tepe, Bunardzhik, Sahat tepe, Nebet tepe, Dzhabaz tepe and Taksim tepe. The last three form the area of the Three Hills (Bulgarian: Трихълмие), a lively section of the city centre.

* CLIMAT Plovdiv has a humid subtropical climate (Cfa) with considerable humid continental influences. There are four distinct seasons and large temperature jumps between seasons are common. Summer (mid May to late September) is hot, moderately dry and sunny with a July and August maximum average of 31 °C (88 °F). Plovdiv sometimes experiences very hot days typical in the interior of the country. Summer nights are mild. Autumn starts in late September; days are long and relatively warm in early autumn. The nights become chilly by September. The first frost occurs on average by November. Winter is normally cold and snow is

The old Plovdiv

common. The average number of days with snow cover in Plovdiv is 33. The average depth of snow cover is 2 to 4 cm (1 to 2 in) and the maximum is normally 6 to 13 cm (2 to 5 in) but in some winters it can reach 70 cm (28 in) or more. Average Jan-

Gentle winds (0 to 5 m/s) are predominant in the city with wind speeds of up to 1 m/s representing 95% of all winds during the year. Mists are common in the cooler months especially along the banks of the Maritsa. On average there are

A view of Plovdiv with Balkan mountain in the background

uary temperature is −0.4 °C (31 °F). Spring arrives in March but that season is cooler than autumn. The frost season ends in March or in April at the latest. The days are mild and relatively warm in mid spring. The average relative humidity is 73%, being highest in December

33 days with mist during the year. The population by permanent address for the municipality of Plovdiv for 2007 is 380,682, which makes it the second in population in the nation. According to the data of NSI (National Institute of Statistics) the people who actually live

The Ancient Theatre of Plovdiv

with 86% and lowest in August with 62%. The total precipitation is 540 mm (21.26 in) and is fairly evenly distributed throughout the year. The wettest months of the year are May and June with an average precipitation of 66.2 mm (2.61 in), while the driest month is August with an average precipitation of 31 mm (1.22 in).

in Plovdiv are 346,790. According to the 2012 census 339,077 live within the city limits, and 403,153 in the municipal triangle of Plovdiv, including Maritsa municipality and Rodopi municipality, of which the city is the municipal center. wikipedia

LANGUE **ANGLAIS**

LANGUE **FRANCAIS**

LANGUE **ESPAGNOL**

LANGUE **ARABE**

LANGUE **BULGARE** pour Non bulgare

COURS de COMPABILITÉ GRATUIT
Dance traditionnelles et modernes

CHANSONS TRADITIONNELLES BULGARES

Pour plus d'informaion : (514) 629 6951), Centre Culturel Canadien-bulgare “Zornica”

Pourquoi avez-vous décidé d'apprendre le bulgare?

Cours de langue bulgare - Adultes (toutes origines)

Canadian-Bulgarian Culture Centre Zornica, 6767 CDN, et.6, #693.3, H3S 2T6

Iva Belitchka / Ana Assenova

Pourquoi avez-vous décidé d'apprendre le bulgare?

- M. Jonathan Kotcheff :

Tout d'abord, j'aimerais mentionner que mes grands-parents paternels ont immigré au Canada de la Bulgarie vers la fin des années 1920. Mon père est né ici et parlait en bulgare avec ses parents à la maison. Ma mère est canadienne de septième génération. Par conséquent, mon frère et moi n'avons pas eu beaucoup de contact avec la langue bulgare pendant notre enfance – seulement les jurons (que mon père nous lançait quand il se fâchait contre nous!) et quelques superbes proverbes:

« Всяко зло за добро »

(« À quelque chose malheur est bon »

et mon préféré:

« Сто тояги на чужд гръб са малко »

(« Cent coups de fouet sur le dos d'un autre sont peu »).

Deuxièmement, je suis traducteur de profession et j'ai toujours eu un vif intérêt pour les langues étrangères. Ainsi, il était inévitable que j'aurais un jour le désir de découvrir mes racines et d'apprendre le bulgare. En effet, j'apprends la langue depuis à peu près cinq ans déjà, au début comme au-

todidacte et ensuite avec une professeure (que j'ai trouvée grâce au journal Zornica!).

Aujourd'hui, je connais le bulgare assez bien, mais je suis loin d'être expert. Je suis donc content de pouvoir suivre des cours à l'École bulgare Zornica avec d'autres gens qui partagent ma passion pour la langue!

- Recommanderiez-vous aux amateurs de langues d'apprendre le bulgare? Si oui, pourquoi?

- M. Jonathan Kotcheff :

Outre le bulgare, je parle quatre langues : l'anglais (ma langue maternelle), le français, l'italien et l'espagnol. Et bien que je les apprécie toutes, il faut dire que le bulgare est celle qui m'apporte le plus de satisfaction en tant que linguiste amateur.

La langue est tellement précieuse. Quand j'ai commencé, je n'en revenais pas qu'il fallait utiliser un autre verbe, souvent avec des terminaisons complètement différentes, pour l'unique raison que l'action est complète ou incomplète. Ou encore, quand on raconte un fait que quelqu'un d'autre nous a communiqué, il faut utiliser un mode

spécial de narration. Et il y a trop de préfixes! J'ai toujours de la difficulté à distinguer entre les verbes *пускам* (laisser), *напускам* (quitter), *изпускам* (râter), *впускам* (accourir), *пропускам* (négliger), *пренускам* (galoper), et ainsi de suite.

Bref, l'apprentissage de la langue bulgare représente un grand défi, mais la récompense est tout aussi grande quand on arrive à la parler correctement. De plus, pour les étudiants de langues, le bulgare ouvre la porte au grand monde slave. Doté d'une bonne connaissance du bulgare, on peut comprendre le serbo-croate, le macédonien et d'autres langues apparentées, comme le russe.

Il faut mentionner aussi la riche littérature bulgare, dont la plupart des œuvres n'ont jamais été traduites en langues étrangères. Dans mes cours, j'ai eu le plaisir de découvrir les plus importants auteurs de ce pays, tels que Aleko Konstantinov, Stanislav Stratiev et Yordan Yovkov.

Et maintenant je peux enfin lire le recueil de contes de Hitar Petar (Pierre le Malin) que mon grand-père m'a donné en cadeau quand j'étais petit! Mais avant tout, l'apprentis-

sage du bulgare me permet de parler aux Bulgares. Et cela représente une grande richesse pour moi. J'ai des cousins à Sofia, Plovdiv et Varna que j'ai rencontrés pour la première fois il y a presque quatre ans, lors de mon premier voyage en Bulgarie avec mon père. Certains d'entre eux ne parlent pas un mot d'anglais, donc mes connaissances en bulgare furent essentielles, et sans elles il aurait été beaucoup plus difficile de mieux se connaître.

En fait, grâce aux nouvelles technologies comme le courriel, Skype et Facebook, il est très facile de correspondre avec mes cousins bulgares et de garder le contact avec eux. Et cela est très précieux.

- Quelle est votre impression des Bulgares?

- M. Jonathan Kotcheff :

On entend souvent dire que les Bulgares sont plus chaleureux que les Nord-Américains. Je suis tout à fait d'accord.

Par exemple, quand je croise des Bulgares par hasard dans la rue (ce qui arrive assez rarement!), je n'hésite jamais à pratiquer mon bulgare avec eux, sans craindre qu'ils me regardent comme un fou!

Et quand j'étais en Bulgarie, l'hospitalité apparemment sans limite de ma famille m'a beaucoup impressionnée. Je suis également impressionné par les Bulgares que j'ai connus ici au Canada. Ce sont de gens très talentueux, cultivés et instruits. C'est bien dommage que tant d'entre eux n'arrivent pas à trouver d'emplois intéressants, dignes de leurs compétences.

À mon avis, le problème c'est que la Bulgarie est un pays complètement inconnu ici. Par conséquent, il est très facile pour les gens de tomber dans les mauvais stéréotypes. Par exemple, je me souviens d'une scène dans le film *Les invasions barbares*. Une jolie infirmière arrive dans la chambre de Rémi Girard, se présente en anglais, puis dit: « I am from Bulgaria. »

Et pour le public, on sous-entendait que cette « infirmière » offrait d'autres services. Il est bien connu que là où il y a ignorance, il y a discrimination.

Ainsi, en tant que traducteur, j'espère un jour pouvoir traduire de la littérature bulgare pour que les gens puissent découvrir que la Bulgarie offre beaucoup plus que le peu qu'on connaît d'elle à l'étranger.

Canadian-Bulgarian Culture Centre Zornica, 6767 CDN,

La bourse du Lion's Club 2014!

Soraya Elbekkali

Le 3 mai dernier, une élève de l'école secondaire Mont-Royal recevait les grands honneurs: une bourse de 3000\$ renouvelable à chaque année de la continuation de ses études. Celina Lim, élève de 5e secondaire, avait les larmes aux yeux et semblait très heureuse d'avoir été choisie par Céline Morin, vice-présidente du Montreal Central Lion's Club.

Une belle marque de support pour cette jeune qui se dirige vers les sciences de la nature. «Céline Morin a le souci de la jeunesse québécoise et de

l'éducation. Elle est très impliquée à Ville Mont-Royal», explique l'AVSEC de l'école, Nick Levasseur. Cette dernière a reçu en début d'année l'autorisation de son club pour trouver un

jeune qui allait recevoir cette bourse.

Naturellement, elle s'est tournée vers l'école Mont-Royal. «En tant que coordonnatrice

du centre de bénévolat de Ville Mont-Royal, j'ai beaucoup de contacts avec des élèves de cette école qui viennent s'y impliquer. On organise aussi des activités intergénérationnelles avec l'école et on se rejoint dans notre vision de l'internationalisme», précise Céline Morin. Les élèves intéressés à bénéficier de cette bourse devaient composer une lettre expliquant leurs motivations. Céline Morin s'est ensuite présentée à l'école pour s'entretenir avec les candidats retenus. Le principal atout recherché était bien sûr la motivation de continuer ses études.

Et c'est exactement ce que la vice-présidente a pressenti chez Celina. «C'est une jeune fille qui travaille beaucoup, qui s'accroche très fort pour réussir. De plus, elle est impliquée dans sa communauté, ayant même dépassé le nombre d'heures de bénévolat exigées dans le cadre du programme international de l'école», raconte Celine Morin.

Bravo à Celina Lim! Que cette bourse soit une motivation à te dépasser et à exceller dans ton parcours scolaire.

Une deuxième place pour Mont-Royal à la finale régionale d'Expo-sciences

Soraya Elbekkali

Mohammed Moarb est en deuxième secondaire. Il est arrivé du Maroc il y a quelques années. À Mont-Royal, il se fond dans la masse hétéroclite d'adolescents aux origines diverses. Sauf qu'il se passionne pour la physique quantique et se décrit comme un illusionniste depuis l'âge de quatre ans. Son talent a été reconnu à la finale régionale de l'Expo-Sciences où un jury impressionné lui a remis la deuxième place.

Rencontre avec un génie en devenir! Mohammed est articulé et s'exprime avec minutie en prenant soin de choisir les mots justes, mais c'est véritablement quand il parle de sa passion pour la science, et plus particulièrement la physique, qu'il

s'emballe. Et quand il explique son projet d'Expo-sciences, là, son regard s'illumine. C'est dans les films de science-fiction qu'il a trouvé l'inspiration, confie-t-il. Fasciné par le phénomène de la téléportation, il a voulu le

reproduire à petite échelle avec des photons. Alors que la difficulté du sujet en aurait rebuté plus d'un, pour Mohammed c'était tout le contraire. «J'ai toujours voulu dépasser les limites scientifiques», lâche-t-il candi-

dement. Impressionnés par son acharnement, ses enseignants ont tout fait pour l'aider dans la réussite de son projet. Plusieurs fois durant l'entrevue, il rappellerait l'aide précieuse reçue par son enseignante de sciences, Mme Lawson, et la patience des autres professeurs. Brillant et humble ce jeune homme.

À la compétition locale, il se classe avec sept autres projets sur 50 pour passer au second tour. À la compétition régionale, il réussit à maîtriser son stress et se donne comme mission de vulgariser son sujet préféré aux centaines de personnes venues le voir. Mission réussie. Quelques jours après cette expérience exaltante, Mohammed digère tout ce qui

vient de se passer. Pour une première participation à l'expo-sciences, il peut se réjouir! Outre le prix que lui a valu sa deuxième place, le génie en herbe est heureux d'avoir découvert d'autres projets scientifiques, élargit ses connaissances et fait la rencontre de son idole, Luc Langevin. Tout comme le célèbre illusionniste, Mohammed se destine à une carrière scientifique. Alors que son talent commence tout juste à se faire connaître à l'extérieur de son école, nul doute qu'il fera partie de la relève scientifique. Retenez bien son nom, il sera peut-être celui qui réussira à introduire la téléportation dans nos vies!

Z O R N I T Z A

www.mtlzornica.com

Rédacteur en chef – Iva Belichka

Rédacteurs culture et société – (Montréal) – Pavleta Braikova, Ivelina Dobрева, Milen Boyadjiev, Lachezar Stanchev, Ivan Metodiev, dr Nikolai Kolev, Vera Teneva, Genevieve Fortin, Marta Eliane, Soraya Elbekkali, (France) – Iglia, (Australia, Sydney) – Galia Nikolaewa, Besson (Seattle) – Ivalina Tasheva (Ottawa) – Yordanka Koleva, dr. Krasimir Vagarov (Toronto) – Stela Stefanova (Calgary) – Sinela Djurkova, (Bulgarie- (Sofia) – Vania Aleksandrova, Anna Zografova, Vassia Doncheva (Plovdiv) – Radostina Koleva, Velka Slavova Adolescents – Yana Belitchka Patrimoine historique – Angel Stefanov Bible – Milen Boyadjiev, Andrea Fuoco Photo – Stanislava Dudrenova, Pavleta Braikova, Yana Belitchka Psychologie et santé – Yordanka Koleva (Ottawa) Aline Masson (Rawdon) Traduction en français – Ana Asenova, Yana Chopova, Dilyana Mileva Traduction en anglais – Ani Antonova, Divna Paskova, Yordanka Vlahova, Graphic design – Marian Petrov, Milen Boyadjiev

Z O R N I T Z A EDITION BULGARE Canadien - Bulgare Centre Culturel **"ZORNICA"**

(514) 629-6951 (514) 369-0589 news.zornica@gmail.com publicite.zornica@gmail.com
7448 Kingsley # 501, CSL-Mtl, QC, H4W 1P2

ШУНГИТ-КАМЪК ЗАГАДКА!!!!

Продължение ВТОРА ЧАСТ

Шунгитова вода

Контактът на водата с шунгита води до образуване на водно-минерален разтвор, притежаващ уникални целебни качества, по същество, готово лекарство, създадено от самата природа, без всякаква химия, без всякакво вмешателство от страна на човека. И ценността на това лекарство се потвърждава в продължение на три века.

Освен това, шунгитът има още едно много важно свойство - той пречиства водата, обеззаразява я, убива стафилококите, холерния вибрион, неутрализира примесите на тежки метали, хлор-органическите съединения, аммония, нитратите. А в наше време практически във всяко, даже в най- благополучното от гледна точка на екологията, ъгълче на земното кълбо е много трудно да се намери чиста, здравословна вода, без примеси, без "отломки от цивилизацията".

Как да приготвим шунгитова вода

За това е нужно да се филтрира обикновената вода или, поне да се нагрее докато заври, да се налее в стъклен или емалиран съд и в него да се пуснат камъчетата. След 30 минути (както са определили учените) водата придобива изразена бактерицидна активност. Например, концентрацията на най-опасния микроб - стрептокок група Д (ентерокок) се снижава за този срок средно 100 пъти, а стрептококът от група А - възбудителят на остри и хронически инфекции (скарлатина, ангина, импетиго, ектим, ревматизъм, нефрит и т. н.) - в няколко стотици пъти. Настойката от вода и шунгит не трябва да престоява повече от 3 денонощия.

Забележителни резултати дава използването на шунгитова вода в козметиката: лицето се изчиства, кожата става гладка, изпънатата, загубват се малките бръчици, пъпки, циреи. Изчезва пърхота, забележимо се подобрява състоянието на косата. Някои изследователи твърдят, че се предотвратява даже ранното побеляване на косите.

/Освен това, топлата шунгитова вода е великолепно средство за лечебни промивки: на гърлото, устата (стоматит и пародонтоза), носа. Много силно действие имат инхалациите при простуда, ангина,

бронхит.

За инхалация се взимат 4-5 чаши вода, в която няколко часа е престоял къс шунгит, нагрява се до температура 90-95 С, главата на болния се завива с хавлия и му се дава да вдишва парите 1-3 минути. Шунгитовата вода е прекрасно допълнение към празничната трапеза. Нито един пиан няма да има на масата. Тя възпрепятства опиянението и отлично снижава бирения синдром.

Много полезни са шунгитовите вани. Те се използват широко сега в болниците, санаториумите, но е възможно (и нужно) да се приготвят такива вани и в къщи. Всичко се прави много просто. Напълнете ваната с вода (температура 36 С), спуснете в нея торбичка с надробени минерали (около 300 г на една вана, продава се в специализираните магазини), поддръжте го, разбъркайте и извадете. Такава вана може да се взима за 10-15 минути; не по-често от през един ден. Тя успокоява; отнема стреса, умората, укрепва организма и нормализира съня. Буквално от първата вана се стягат малките бръчици, ранички, а след няколко такива процедури се решават и по-сериозни проблеми: зарастват следоперационните шевове, преминава лющенето на кожата, екземи, гъбични заболявания.

За пример: Шунгитови минерализирани вани са получавали деца, болни от невродермит и псориазис. За 1996 г - 133 човека. Пълният курс на лечение е 10-15 вани. Процедурите се провеждали през ден. Температура на водата е 37 С, продължителността- 10-20 минути. В тази група били основно болни с изразени отоци, частично загноили. Всички се оплаквали от силния оток, от лош сън. След 3-4 вани отокът изчезвал. В по-леките случаи след 8-9 вани стихвали кожните прояви на невродермита. В тежките случаи е било необходимо по-дълго лечение - до 15 процедури. За 1 вана са използвали еднократни упаковки от минерална смес с маса 300 г. След ваната детето получавало душ и кожното покритие се обработвало с ланолин.

Шунгитовата вода я използват и при различни стомашни заболявания: гастрити, колити и ентероколити, отити, тя стабилизира въглехидородния обмен при диабетиците, лекува

алергии, астма, заболявания на бъбреците.

Шунгитовата пирамида....

ШУНГИТОВАТА ПИРАМИДА е щит срещу вредните излъчвания. Изследвания на авторитетни учени показват, че геопатогенните и електромагнитни излъчвания предизвикват сърдечно-съдови и до 60% онкологични заболявания. Пирамидата е в състояние да защитава от отрицателното енергийно или патологично въздействие, предпазва от т.н. «урочасване», което често води до рязко влошаване на състоянието на човека. Источници на вредни излъчвания можем да намерим във всеки дом, на повърхността на Земята посредством биоокация. Геопатогенните зони се образуват над разломите, древните русла на реките, скрити подземни реки и залежи на полезни изкопаеми, както и вследствие от влиянието на радиация, еманиции от вредни газове, а също така техногенни измерения (линии на високоволтов пренос), топло-водо-канализационни комуникации, подземни и хидротехнически съоръжения. Геопатогенните ореоли се създават от излъчвания на различни видове измервателна апаратура и битова техника (електроизмервателни прибори, компютри, телевизори, хладилници и др.) Шунгитовата пирамида е полезна в домашни условия, в производството, в училище, в медицинските учреждения, санаториуми, автомобили и във всяка ситуация. Освен защитни, пирамидата има и лечебни свойства. Благодарение на формата и уникалните свойства на шунгита, тя създава около себе си торсионно поле, отразяващо геопатогенните лъчи. Радиусът на действие на пирамидата е в зависимост от размера и. Пирамидата оказва оздравително въздействие върху организма (премахва нервното напрежение, отстранява главоболието и безсънието, повишава енергетиката и общия тонус).

В пирамидата от шунгит магическата сила на пирамидата се увеличава от необичайните свойства на шунгитовата руда: организмът се зарежда с биоенергията на космоса, мощността на който многократно превъзхожда земната. Най-ефективно действа пирамидата върху човек, намиращ се в отпуснато състояние. Затова, седнете удобно на стола, не кръстосвайте крака, положете ръце върху коленете с дланите

нагоре, едната върху другата. Положете пирамидата в дланите, затворете очи и се концентрирайте върху усещанията си. Ще почувствате леко пулсиране, топлина, бодежи в дланите. След това настъпва мускулно и нервно отпускане, усещане за лекота и безтегловност на цялото тяло. Действието на шунгитовата пирамида е многостранно, тя зарежда организма с жизнена енергия, защитава го от вредните въздействия на околната среда, оказва лечебно действие.

За лечебни цели е достатъчно основата на пирамидата да се наложи върху болното място и да се поддържа 15 минути няколко пъти дневно. При това обърнете внимание върхът на пирамидата да не е насочен към хора или животни около вас. Категорично се забранява полагането на пирамидата върху главата. Насочването на върха на пирамидата към болните места. За подобряване на съня шунгитовата пирамида се поставя близо до леглото. Шунгитовата пирамида на бюрото на ученик или студент помага за съсредоточаването и ързото изпълнение на учебните задачи. Учителите могат да поставят пирамидата по време на провеждане на часовете в училище. Шунгитовата пирамида защитава помещенията (жилищни и производствени) от електромагнитните излъчвания натеlevisionи, компютри, микровълнови печки, хладилници и електроизмервателни прибори. За подобряване на взаимоотношенията в дома и създаване на топла атмосфера е желателно да се постави шунгитова пирамида във всяка стая, а също така и в кухнята. Присъствието на шунгитова пирамида в офиса хармонизира общото пространство, изчезва напрежението, повишава се работоспособността и стресоустойчивостта. При провеждане на съвещания и делови срещи също се препоръчва използването на шунгитова пирамида. Радиусът на енергийното и въздействие надвишава радиуса на действие на пирамидата от друг материал. Намиращите се в близост с нея ювелирни изделия, монети и др. изделия се пречистват от отрицателното енергийно поле. Как да изберете шунгитова пирамида с необходимия ви размер? Шунгитовите пирамиди се избират, като се отчита съотношението 1см - 0.5-1м, тоест 1см от основата на пирамидата

действа на разстояние до един метър. Пред компютър, телевизор и др. е достатъчно да е постави неговата шунгитова пирамидка с размер на основата 3-5 см, в стаята или офиса - изхождайки от съответната площ. За намаляване риска от катастрофи пред водача на превозно средство се слага 4-5 сантиметрова шунгитова пирамида. Както е известно, много пътно-транспортни произшествия стават не по вина на пешеходците или шофьорите, а при пресичане на геопатогенните зони. Те влияят на състоянието на водача, пресичащ такава аномална зона. Променя се пулсът, артериалното налягане, разсейва се вниманието, което води до увеличаване на риска от катастрофи. Шунгитовата пирамида защитава хората, намиращи се в автомобила и неутрализира действието на геопатогенните зони, оказва благоприятно влияние върху състоянието на човека, координацията на движенията, нервната система. Как се пречиства шунгитовата пирамида? Периодично, един път на две-три седмици, се препоръчва да се изнася на свеж въздух, например на балкон, за не по-малко от един час за пречистване и възстановяване на защитните и свойства.

Шунгитови пирамиди

Размер на основата, мм	Радиус на действие, м
30 x 30	1,3
40 x 40	1,8
50 x 50	2,8
60 x 60	3,8
70 x 70	4,5
80 x 80	6,5
90 x 90	8,0
100 x 100	10

За ефективно действие на пирамидата е нужно тя да се ориентира точно по посоките на света. Ориентират я така, че страната на основата и да лежи на линията «север – юг». В панелните блокове обаче, където е силно въздействието на металните конструкции (в тухлените този ефект е по-слаб), стрелката на компаса ще се отклонява от правилната посока. Най-точни показания можете да получите, ако разположите компаса на равноотдалечено от сетните, тавана и пода място.

Мастер Прана ИВАН МЕТОДИЕВ
Енергиен терапевт

К р и с т а л о т е р а п и я
и ароматерапия

514-294-2442

<http://www.harmonisation.ca/>

Зорница

www.mtlzornica.com

Главен редактор – Ива Беличка

Редактор култура и общество– (Монреал) - Павлета Брайкова, Ивелина Добрева, Лъчезар Станчев, Иван Методиев, д-р Николай Колев, Вера Тенева, Женвиев Фортин, Марта Елиане, (Франция) - Иглика (Австралия, Сидней) - Галя Николаева, Бесон (Сиатъл) - Ивалина Ташева (Отава) – Йорданка Колева, д-р Красимир Въжаров (Торонто) – Стела Стефанова (Калгари) – Синела Джуркова, България - (София) - Ваня Александрова, Вася Дончева (Пловдив) - Радостина Колева, Велка Славова Тинейджери - Яна Беличка История – Ангел Стефанов Библия - Милен Бояджиев, Андреа Фуоко Снимки - Станислава Дудренова, Павлета Брайкова, Яна Беличка Здраве и Психология – Йорданка Колева (Отава) Превод на френски – Ана Асенова, Яна Шопова, Дияна Милева Превод на английски - Ани Антонова, Дивна Паскова, Йорданка Влахова Графически дизайн - Мариян Петров, Милен Бояджиев

ZORNITZA EDITION BULGARE Канадско-Български Културен Център "Зорница"

(514) 629-6951 (514) 369-0589 news.zornica@gmail.com publicite.zornica@gmail.com
7448 Kingsley # 501, CSL, Mtl, QC, H4W 1P2

Съвместна рубрика на в-к "Зорница" и църква "Христова Радост" www.hristovaradost.com
"Защото, гдето двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях." Матей 18:20
 Събрания всяка събота от 18 часа на адрес: **6215, chemin de la Côte-Saint-Luc, Hampstead, QC H3X 2H3**
 За контакт: info@hristovaradost.com За въпроси свързани, с рубриката: biblia.zornica@gmail.com

Коментар на прочетеното от миналия брой.

Деяния, Глава 18

В стихове 1-6 виждаме дързостта на Павел да проповядва на своите сънародници - юдеите. Въпреки, че това му носи навсякъде омраза и заплаха за живота, тази негова ревност остава в сърцето му дори когато разпосл, че Божията воля е да бъде апостол на езичниците (виж Ефесяни 3:8 и 1 Тимотей 2:7). От следващите стихове (7-12) виждаме как Бог го насърчава в попрището, което му е избран. Трябва да си дадем сметка, колко пъти искаме да послужим на Бога с това, което ние искаме, без да разбираме, че ако потърсим да изпълняваме Неговата воля, ще имаме много повече плод за небесното царство. Бог, в своята неизследима мъдрост, винаги знае, кое е по-добре за нас. От нас се иска само да искаме да ни води както е водил Павел и

всички светии.

От историята за Аполос (стихове 24-28) трябва да запомним, че **знанието на писанията и дързостта не могат да заменат познаването на Исус Христос**. Ние всички имаме нужда Бог да ни срещне и да ни покаже Своя Син (Матей 16:16-17) за да не се отклоняваме от истината. Понякога ще виждаме хора, които имат много знание и говорят убедително върху Библията, но не познават Спасителя. Ако ние Го познаваме лично тогава ще познаем кое е вярно и кое не от всичко което ни казват (1 Коринтяни 2:15).

Деяния, Глава 19

В стихове 1-7 виждаме колко категорично Исус Христос е обявен като единствения път за връщане при Бога. Не е достатъчно да изпълним част от Благовестието: да се покаем за греховете си и да

живеем смирено пред Бога и човечите. Трябва да се срещнем с Исус Христос - тогав идват силата и благодатта, които прославят небесния ни Отец, проявени в тези стиве чрез говоренето на други езици и пророкуване.

Друга проява на Божията сила виждаме в стихове 11-20. И отново в стих 15 се налага на познаването на Исус. от тези стихове разбираме колко противоположни са вярата в Исус Христос и правенето на магии, заклинания и общуването с Духове. **Повярвали ли сме в Исус нямаме нижда от нищо друго.**

В стихове 21-22 научаваме, че Павел вижда в сърцето си всичко което ще стане с него до края на тази книга от Библията. Ние често се питаме, какво е скрито в бъдещето ни. Библията категорично ни заявява, че само Бог може да

открие на човека какво му предстои (Данайл 2:27-29)

В стиховете до края на главата виждаме, че винаги ще има протичници на Божият път и често те ще бъдат многобройни, но това никога няма да попречи на тези които искат да се спасят да чуят за Исус Христос и да повярват. (Псалм 2)

За следващият път Нека прочетем Глави 20 и 21 от Деяния на апостолите.

Деяния на апостолите, Глава 20

1. След утихването на мълвата Павел повика учениците и, като ги увеща, прости се с тях и тръгна да отиде в Македония. 2. И като мина през ония места та увеща учениците с много думи, дойде в Гърция. 3. И като преседя там три месеца, понеже юдеите направиха заговор против него във времето на тръгването му за Сирия, той реши да се върне през Македония. 4. И придружиха го до Азия берянинът Сосипатър Пиров, и от солунците Аристарх и Секунд; още и Гай от Дервия и Тимотей, а от Азия Тихик и Трофим. 5. А тия бяха отишли понапред, та ни чакаха в Троада; 6. и ние отплувахме от Филипи подир дните на безквасните хлябове, и за пет дни дойдохме при тях в Троада, гдето преседяхме седем дни. 7. И в първия ден на седмицата, когато бяхме събрани за разчупването на хляба, Павел беседваше с тях понеже щеше да отпътува на сутринта; и продължи словото си до среднощ. 8. И имаше много светили в горната стая, гдето бяхме събрани. 9. И едно момче, на име Евтих, което седеше на прозореца, беше заспало дълбоко, и когато Павел беседваше още по-надълго, бидейки обладано от сън, падна долу от третия етаж; и дигнаха го мъртво. 10. Но Павел слезе и като падна на него, прегърна го, и рече: Не се безпокойте, защото животът му е в него. 11. След това той се качи горе, разчупи хляба та похапна, и приказва пак надълго до зори, и така тръгна. 12. А момчето доведоха живо, и доста се утешиха. 13. А ние тръгнахме понапред за кораба и отплувахме за Асон, гдето щяхме да приберем Павла; понеже така беше поръчал, като щеше да отиде пеш. 14. И когато се събра с нас в Асон, прибрахме го и дойдохме в Митилин. 15. И оттам като отплувахме, на следния ден дойдохме срещу Хиос, а на другия - стигнахме в Самос; и [като преседяхме в Трогилия] на следващия ден дойдохме в Милит. 16. Защото Павел бе решил да отминее Ефес, за да не се бави в Азия, понеже бързаше, ако му беше възможно, да се намери в Ерусалим за деня на Петдесетницата. 17. А от Милит прати в Ефес да повикат църковните презвитери, 18. И като дойдоха при него, рече им: Вие знаете по какъв начин, още от първия ден, когато стъпих в Азия, прекарах цялото време между вас 19. в служене на Господа с пълно смиреноемъдрие, със сълзи и с напасти, които ме сполетяха от заговорите на

юдеите; 20. как не се посвених да ви изявя всичко що е било полезно, и да ви поучавам и публично и по къщите, 21. като проповядвах и на юдеи и на гърци покаяние спрямо Бога и вярата спрямо нашия Господ Исус Христос. 22. И сега, ето, аз заставам духом, отивам в Ерусалим, без да зная какво ще ме сполети там, 23. освен че Светият Дух ми свидетелствува във всеки град, казвайки, че връзвания и скърби ме очакват. 24. Но не се скъпя за живота си, като че ми се свида за него, в сравнение с това, да изкарам, пътя си и служението, което приех от Господа Исуса, да проповядвам благовестието на Божията благодат. 25. И сега, ето аз зная, че ни един от вас, между които минах та проповядвах Божието царство, няма вече да види лицето ми. 26. Затова свидетелствувам ви в тоя ден, че аз съм чист от кръвта на всички; 27. защото не се посвених да ви изявя цялата Божия воля. 28. Внимавайте на себе си и на цялото стадо, в което Светият Дух ви е поставил епископи, да пасете църквата на Бога, която Той придоби със Собствената Си кръв. 29. Аз зная, че подир моето заминаване ще навлязат между вас свирепи вълци, които няма да жалят стадото; 30. и от самите вас ще се издигнат човечи, които ще говорят извратено, та ще отвлечат учениците след себе си. 31. Затова бъдете и помнете, че за три години денем и нощем, не престанах да поучавам със сълзи всеки един от вас. 32. И сега препоръчвам ви на Бога и на словото на Неговата благодат, което може да ви назидава и да ви даде наследството между всичките осветени. 33. Никому среброто, или златото, или облеклото не съм пожелал. 34. Вие сами знаете, че тия мои ръце послужиха за моите нужди и за нуждите на ония, които бяха с мене. 35. Във всичко ви показах, че така трудещи се трябва да помагате на немощните и да помните думите на Господа Исуса, как Той е казал: По-блажено е да дава човек, отколкото да приема. 36. Като изговори това, коленичи и се помоли с всички тях. 37. И всички плакаха много; и паднаха на шията на Павла и го целуваха, 38. наскърбени най-много за думата, която каза, че няма вече да видят лицето му. И го изпратиха до кораба.

Деяния на апостолите, Глава 21

1. Като се разделихме от тях и отплавахме, дойдохме право на Кос, а на следния ден на Родос, и оттам на Патара. 2. И като намерихме кораб, който заминаваше за Филикия, качихме се на него и отплувахме. 3. И когато Кипър се показа, оставихме го от-

ляво, и плувахме към Сирия, и слязохме в Тир; защото там щеше корабът да се разтовари. 4. И като издирихме учениците, преседяхме там седем дни; и те чрез Духа казваха на Павла да не стъпва в Ерусалим. 5. И когато прекарахме тия дни, излязохме и отивахме си; и те всички, с жените и децата си, ни изпратиха до отвън града; и, коленичили на брега, помолихме се. 6. И като се простихме един с друг, ние се качихме на кораба, а те се върнаха у дома си. 7. И ние, като отплувахме от Тир, стигнахме в Птолемида, гдето поздравихме братята и преседяхме у тях един ден. 8. А на следния ден тръгнахме и стигнахме в Кесария; и влязохме в къщата на благовестителя Филипа, който бе един от седмината дякони и останахме у него. 9. А той имаше четири дъщери девици, които пророкуваха. 10. И след като бяхме преседяли там много дни, един пророк на име Агав слезе от Юдея. 11. И като дойде при нас, взе Павловия пояс та си върза нозете и ръцете, и рече: Ето що казва Светият Дух: Така юдеите в Ерусалим ще вържат човека, чийто е тоя пояс, и ще го предадат в ръцете на езичниците. 12. И като чухме това, и ние и тамошните го молихме да не възлиза в Ерусалим. 13. Тогава Павел отговори: Що правите вие, като плачете та ми съкрушавате сърцето? защото аз съм готов не само да бъда вързан, но и да умра в Ерусалим, за името на Господа Исуса. 14. И понеже той беше неумолим, ние млъкнахме и рекохте: Да бъде Господната воля. 15. И след тия дни пригответе се за път и възлязохме в Ерусалим. 16. С нас дойдоха и някои от учениците в Кесария, и ни водеха при някого си Мнасона, кипрянин, отдавнашен ученик, у когото щяхме да бъдем гости. 17. И като стигнахме в Ерусалим, братята ни приеха с радост. 18. И на следния ден Павел влезе с нас при Якова, гдето присъствуваха всичките презвитери. 19. И като ги поздрави, разказа им едно по едно всичко що Бог беше извършил между езичниците чрез неговото служение. 20. А те, като чуха, прославиха Бога. Тогава му рекоха: Ти виждаш, брате, колко десетки хиляди повярвали юдеи има, и те всички ревностно поддържат закона. 21. А за тебе са уведомили, че ти си бил учил всичките юдеи, които са между езичниците, да отстъпят от Моисеевия закон, като им казваш да не обрязват чадата си, нито да държат старите обреди. 22. И тъй какво да се направи? [Без друго ще се събере тълпа, защото] те непременно ще чуят, че си дошъл. 23. Затова направи каквото ти кажем. Между нас има четирима мъже, които имат обрек; 24.

вземи ги, и извърши очишението си заедно с тях, и иждиви за тях, за да обръснат главите си; и така всички ще знаят, че не е истина това, което са чули за тебе, но че и ти постъпваш порядъчно и пазии закона. 25. А колкото за повярвалите езичници, ние писахме решението си да се вардят от ядене идоложертвено, кръв, удавено, тоже и от блудство. 26. Тогава Павел взе мъжете; и на следния ден, като свърши очишението си заедно с тях, влезе в храма и обяви кога щяха да се свършат дните, определени за очишението, когато щеше да се принесе приноса за всеки един от тях. 27. И когато седемте дни бяха на свършване, юдеите от Азия, като го видяха в храма, възбудиха целия народ, туриха ръце на него и викаха: 28. О, израилтяни, помагайте! Това е човекът, който навсякъде учи всичките против народа ни, против закона и против това място; а освен това въведе и гърци в храма, и оскверни това свето място. 29. (Защото преди това бяха видели с него в града ефесянина Трофим и мислеха, че Павел го е въвел в храма). 30. И целият град се развълнува и людето се стекоха; и като уловиха Павла, извлякоха го вън от храма; и веднага се затвориха вратите. 31. И когато щяха да го убият, стигна известие до хилядника на полка, че целият Ерусалим е размирен. 32. и той завчас взе войници и стотници та се завтече долу върху тях. А те като видяха хилядника и войниците, престанаха да бият Павла. 33. Тогава хилядникът се приближи та го хвана и заповяда да го оковат с две вериги, и разпитваше, кой е той и що е сторил. 34. А между навалицата едни викаха едно, а други друго; и понеже не можеше да разбере същността на работата поради смущението, заповяда да го закарат в крепостта. 35. А когато стигна до стъпалата, войниците го дигнаха и носеха поради насилието на навалицата, 36. защото всичките люде вървяха подире и викаха: Махни го от света! 37. И когато щяха да въведат Павла в крепостта, той каза на хилядника: Позволено ли ми е да кажа нещо? А той рече: Знаеш ли гръцки! 38. Не си ли тогава оня египтянин, който преди няколко време размири и изведе в пустинята четирите хиляди мъже убийци? 39. А Павел рече: Аз съм юдеин от Тарс киликийски, гражданин на тоя знаменит град; и ти се моля да ми позволиш да поговоря на людето. 40. И като му позволи, Павел застана на стъпалата и помахаша с ръка на людето; а като се въдвори голяма тишина, почна да им говори на еврейски, казвайки:

ДЕЦА УВАЖАВАЙТЕ РОДИТЕЛИТЕ СИ

Напоследък все по-често се срещат родители, изоставени от децата си. А те, говорят, ми аз не мога да живея с тях, моите деца не ги искат. Какво значи това. Нима човек сам си избира родителите, а и обратното, нима техните деца няма да заемат мястото им, нима вие и те никога няма да бъдете родители. Това е много страшно, за тези възрастни хора, които чакат едно обаждане макар, не търсейки

пари, не искайки помощ. Толкова много ли е това.

Държавата помага на възрастните хора, те имат всичко необходимо, но нямат тази малка топлинка, която би сгряла измъченото майчино сърце. Помислете си само, колко сълзи има по света от тези изоставени от децата си родители. Няма да споменавам имена, защото много

от вас в случая с изоставените родители ще познаят себе си и дано четейки тези редове в тях да заговори доброто, да потърсят своите майки и бащи. И най-лошото е, че когато те имат нужда идват при тях вземат каквото им е нужно, оставяйки ги дори без пари. А майчиното сърце плаче и нарежда какво от това, че ми взеха всичко, нали съм майка, та аз живея за тях. Но те си отиват без да кажат едно

„благодаря“, без дори да си вземат довиждане. Тя горката остава отново сама, с мъката си. Чака, чака да я потърси някой, да спре кола, но този някой дори не си спомня за нея.

Идват празници, всички очакват децата си, приготвяват празнична трапеза. Тя също слага престилката и плачейки прави любимите им яденета. Но за кого,

та никой не се сеща за нея. Раздава това, онова и се свива плачейки тихо. И така минават дните един след друг, оставяйки я само да се моли на Бог да я прибере по-бързо, за да не види как е изоставена от тези, на които е дала живот, от тези, които не я почитат, не се интересуват от нея.

“Три неща трябва да пожелаеш за теб и на другите
- здраве, радост и добри приятели.
Три неща трябва да контролираш и овладяваш
- темперамент, език, поведение.
Три неща трябва да култивираш
- смелостта, доброта и любов към околните.
Три неща трябва да дадеш
- възможност на бедните, утеха на тъжните, похвала на този, който заслужава.
Три неща трябва да избягваш
- жестокост, надменност и неблагодарност.
Три неща, на които да се възхищаваш
- красотата на природата, на децата и на възрастните хора.”

Александър Чирков

Честит рожден ден, мамо!

Мамичко, какво да пожелаая
за празника ти – твой ден рожден?
От тебе още много се нуждая,
съкровище си, маменце, за мен.
Сърцето приеми ми за подарък.
Красиво цвете нека ти е то,
а обичта ми, нека те овардва
като орисница от всяко зло.
Чрез сърчицето-цвете ще ти кажа,
че ти си най-прекрасната жена.
Нищо в този свят за мен не важи
пред майчината твоя топлина.
Признателност от мене, мамо, имаш.
Празник твой, аз всеки ден ще съм.
Когато във душата ти е зима,
ще влизам с топлина и в твой сън.
Прегръщам те! Обичам те! И нека
усмивка твой ден да разкраси.
Ти в мен успя да изградиш човека.
Целувките ми, мамо, приеми.

Ваня Монева

Когато започнах да обичам себе си,

разбрах, че мъката и страданието са само предупредителни сигнали за това, че живея против собствената си истина. Сега знам, че това се нарича „автентичност“.

Когато започнах да обичам себе си, разбрах колко силно може да засегнеш някого, ако го подтикваш към изпълнение на собствените му желания, преди да им е дошло времето и човекът още не е готов, и този човек съм самия аз. Днес наричам това „признание“.

Когато започнах да обичам себе си, престанах да се стремя към друг живот и изведнъж видях, че всичко, което ме обкръжава, ме приканва да раста. Днес наричам това „зрялост“.

Когато започнах да обичам себе си, разбрах, че при всякакви обстоятелства се намирам на правилното място в правилното време и всичко се случва в нужния момент, затова мога да бъда спокоен. Сега наричам това „увереност в себе си“.

Когато започнах да обичам себе си, престанах да ограбвам собственото си време и да правя грандиозни проекти за бъдещето. Днес правя само това, което ми носи щастие и радост, това, което обичам да правя и носи на сърцето ми приятни усещания. Правя това по собствен начин и в собствен ритъм. Днес наричам това „простота“.

Когато започнах да обичам себе си, се освободих от всичко, което принася вреда на здравето ми - храна, хора, вещи, ситуации. Всичко, което ме теглеше надолу и ме отблъскваше от самия мен. В началото наричах това „позиция на здравословния егоизъм“. Сега го наричам „любов към самия себе си“.

Когато обикнах себе си, престанах да се опитвам винаги да бъда прав и от този момент правя по-малко грешки. Сега разбрах, че това е „скромност“.

Когато започнах да обичам себе си, престанах да живея с миналото и да се безпокоя за бъдещето. Днес живея само за настоящия момент, в който се случва всичко. Сега изживявам всеки ден за самия него и наричам това „реализация“.

Когато започнах да обичам себе си, осъзнах, че моят ум може да ме разстрои и от това мога да се разболея. Но когато го обединих с моето сърце, моят разум ми стана ценен съюзник. Сега наричам тази взаимовръзка „мъдрост на сърцето“.

Повече не ни е нужно да се боим от спорове, конфронтация или различен род проблеми със себе си или със другите. Даже звездите се сблъскват, но от техния сблъсък се раждат нови светове.

Сега знам: „Това е животът!“

Ч. Чаплин

БЪЛГАРСКА БИБЛИОТЕКА

в МОНРЕАЛ

Тел.: (514) 629 -6951

БЪЛГАРСКА КЛАСИКА, ЧУЖДА КЛАСИКА, ДЕТСКА,
ДЕТСКА-ЮНОШЕСКА,
ИСТОРИЧЕСКА, ОКУЛТНА,
ХУМОРИСТИЧНА ЛИТЕРАТУРА
ПСИХОЛОГИЯ, ФИЛОСОФИЯ,
ФАНТАСТИКА, ИЗСЛЕДВАНИЯ И ОТКРИТИЯ
СОЦИАЛНИ, ЛЮБОВНИ,
КРИМИНАЛНИ, ПРИКЛЮЧЕНСКИ РОМАНИ
/над 800 тома/

НА МАМА

Косите ти са побелели вече.

Отдавна твойта пролет прецъфтя.

Отмина младостта ти надалече

и никога не ще се върне тя.

Недей тъгува! Горда ти бъди! -

Това, което нивга плод не дава,

това, което нивга не цъфти -

в живота само то не прецъфтява.

А в твоите дни до старото ти рамо

бди син-строител, мила мамо!

30. IX. 1955,

Пеньо Пенев

Интервю

Стилиян Иванов

(режисьор-документалист)

Павлета Брайкова, Монреал

„И това е България!“

Представяме ви известният български режисьор-документалист Стилиян Иванов,

популярен в България и по света с филмите си за пророчицата Ванга, феномена Вера Кочовска, поредиците „Пътят на човешката цивилизация“, които са снимани по земите на Анатолия и Месопотамия, както и духовната поредица - „Репортажи за вярата“.

Стилиян Иванов е автор на поредица документални филми за историята и културата на България, част от които са реализирани през годините с подкрепата на настоящия Генерален консул на Р България в Ню Йорк – г-н Милен Люцканов.

Някои от филмите вече имат своите световни премиери в Берлин, Москва, Истанбул, Мумбай и други градове. Интересът е огромен не само от страна на българите живеещи зад граница, но и на местните зрители, което дава кураж на Стилиян Иванов да ги предложи за прожекция и в някои от градовете на САЩ и Канада.

Чрез археологически обекти, музейни експонати, богата картография, анимационни сцени, възстановки с актьори и интервюта със специалисти филмите преплитат утвърдени научни теории с философия и приказни истории. Използвани са услугите на консултанти от областта на историята, културологията, археологията, теологията, фолософията... Няма водещи в кадър. Авторският текст е предаден от два или повече дикторски гласа на български език, а някои са и с диктори на английски език. Музиката е авторска, изпълнена от солисти, хор и оркестър.

Предлагаме ви кратки анотации на всеки един от филмите.

А един от тях – ТРАКИТЕ, можете да видите на официалната интернет страница на Института по тракология към БАН, което само по себе си е показателно за качеството на работата.

I - “Траките” – първото атрактивно и задълбочено изследване на научната теза, че в основата на европейската цивилизация стои тракийската култура. Филмът разказва за обичаите и вярванията на народа населявал Балканите от петото хил.пр.Хр. до началото на новата ера.

II - “Орфей” – разказ за художествения и исторически образ на тракиеца Орфей. Филмът дава отговор на въпросите: Кой е Орфей? Къде е живял и кога? От кого се е учил? И защо е бил убит?

III - “Музиката” – съвременно научно изследване на теорията за митичната сила на орфеевата музика. В този филм научни работници, философи, изследователят Масару Емото и представители на духовни общества търсят скрития код на музиката.

IV и V - “И това е България!” 1 и 2 част – мистично и забавно представяне на предхристиянските духовни средища от земите на днешна България: Татул, Перперикон, Долината на тракийските царе, Старосел, Свещари, Белинташ, Мадара, седемте рилски езера, побитите камъни край Варна...

VI, VII и VIII - “Бялото братство – Лечителят Петър Димков и дъщеря му Лили Димкова” 1, 2 и 3 част - посланията на Петър Дънов и практически съвети за това как да се храним, какво да обличаме, как да се предпазваме и лекуваме. Чрез личния пример на лечителя Петър Димков и дъщеря му – художничката Лили Димкова разказваме за силата на позитивното мислене и за силата на живота съобразен с природата.

IX - “Фар за душите” - филм за живота на първата пророчица на България – преподобна Стойна. Филм за Любовта и Вярата.

X - “Феноменът Вера” - филм за живота и посланията, които ни остави последният безспорен феномен на България – Вера Кочовска.

XI - “ВАНГА” - филм за живота и последните думи на леля Ванга. Филм сниман по заръка на пророчицата.

XII - “Лидия Ковачева – между мита и науката” - филм за художничката Лидия Ковачева и нейната система за здравословно хранене, която днес се прилага в различни здравни заведения по целия свят.

XIII, XIV и XV - “Храната и думите, като лекарство” 1, 2 и 3 част - филми за съвременната школа по здравословен живот на д-р Емилова, последователка на Лидия Ковачева и Петър Дънов.

Ето какво сподели Стилиян Иванов за страниците на вестник „Зорница“:

- Какво искате да кажете на съвременния зрител чрез вашите филми? Към кого са насочени филмите ви?

- На пръв поглед всеки един от изброените филми е пътешествие или до някоя „приказна“ дестинация или до вътрешния свят на популярна личност или до „епицентъра“ на историческо събитие, но реално кино-лентата е огледало на най-истинското и най-важно пътешествие – към нас самите.

Защото и този, който прави филма и този, който го гледа разкрива и открива себе си чрез прожектираните образи и истории. Та в този ред на мисли искам да поведат зрителя в едно изключително пътуване към скритите части на света и душата. Филмите са за тези, които искат да научат нещо ново, да се позабавят отърсвайки се от предразсъдъците и да се вдъхновят да продължат започнатото „пътуване“ и след като е свършил филма.

- Известен сте със своите филми за духовните водачи и лечители на България – Преподобна Стойна, първата пророчица на България, Ванга, Вера Кочовска, лечителят Петър Димков. Как си обяснявате, че тези изключителни личности са се родили в България?

- Земята, на която живеем е уникална не само със своите минерални извори, красиви природни пейзажи и магнетични фолклорни звуци. Имената на Учителите и Лечителите, които изброихте са съвременни наследници на най-стария европейски Дух, създал своя цивилизация още през 6-тото хилядолетие пр. Хр. в земите на с.Оходен, Врачанско (най-накрая световните учени приеха доказателствата за това на археолога Георги Ганецовски, който от години работи в този район). В същия район е създадена и първата протописменост в човешката история – глинени плочки от Градешница. Да не говорим за най-старото злато в света от с. Хотница, Великотърновско... А ако към това прибавим и религиозната философия на Орфей от 2-рото хилядолетие пр. Хр., вдъхновила Питагор и Платон, става ясно, че е съвсем закономерна появата на „необикновените“ духовни Учители и Будители по днешните български земи.

- Срещата ви с тези имена промени ли по някакъв начин вашето мислене и възприятието ви за света?

- Нищо в живота на всеки от нас не е случайно. Срещите ни с хора и събития са „сполучливи“ и „плодородни“, само тогава, когато ние сме подготвени за тях. Семената на Любов и Вярa бързо израстват в красиви плодове когато срещнат светлината на хора като тези, чиято Истина за живота съм пресъздал в своите филми.

- Каква е истината за Орфей?

- Абсолютно в телеграфен стил мога да кажа, че Орфей е не просто великият музикант на древността. Той е Просветител, Учител, Реформатор. Дори иконографията на най-популярния образ за всички времена, този на Христос, е заимствана от

иконографията на Орфей и по-точно от най-„тиражираната“ орфическа сцена на античността - „Орфей свирещ сред животни“.

- Имате филми и за Лили Иванова, Емил Димитров Надка Караджова, Валя Балканска, Теодоси Спасов...- все големи имена. Какво научихте от тях?

- Научих, че човек трябва да разказва „своите истории“ не за да се хареса на някой, а за да изрази себе си. Изкуството на разказа няма нужда от аплодисменти, а от споделяне.

- Какво не успяха да ни кажат те чрез своята музика, песни, творчество?

- Всяка една изпята от тях песен е достатъчна, за да видим Душите им. Просто трябва да се научим да слушаме не с ушите, а със сърцата си.

- Умее ли днес българинът според вас да цени богатството на своите земи, културата, да уважава стойностните личности?

- Не. Или поне в по-голямата си част. И това е следствие от многовековния манталитет на българина да се стреми не да живее, а да оцелява. Човек, който оцелява няма нужда от нищо друго освен от вода, храна и размножаване :) Такъв човек е подчинил Душата на Тялото си, а Духът му тъне в най-мрачната бездна на егоизма, а от тук и на самотата.

- Пожеланието ви към читателите на вестник „Зорница“

- Добре е да знаят, че още във времето, когато славяните не са били излезли от блатата на Севера и диваците от Изтока не са били опитомили конете си, ние сме имали своя култура и сме дали началото на европейската цивилизация. Да бъдат горди, че са българци, наследници на първите европейци.

Диета на Петър Димков

Една диета на Петър Димков за отслабване, от която много хора са доволни и я одобряват.

Известният български народен лечител е съставил и събирал много рецепти и знания за здравето. Освен това той е съставил и диети за отслабване. Една диета на Петър Димков за отслабване е била много високо оценена и нея избрахме да ви представим. Тя освен за отслабване е полезна и за здравето и е най-добра в бранша. Ползата от подобни диети е, че с тях се пречистват и кръвоносните съдове, така че след приключването ѝ, ако човек отново натрупа килограми все пак ще има някаква полза.

Ето и самата диета:

Първи ден. Храната се състои само от варени картофи без сол и други храни.

Втори ден. Може да се яде само кисело млякодо 3 кофички. За тези, които не го предпочитат поради непоносимост към него или по други причини могат да го заменят съвсемно мляко. То се прави от овес като до сварите – 4 супени лъжици в 1 литър вода, варите докато семената се разпукнат. По желание може да се добави мед. Ако и това не ви хареса може да го замените с варена или печена тиква.

Трети ден. Цял ден се ядат сурови плодове и зеленчуци в количество – 1,5 кг. Да се има пред вид, че суровите плодове и зеленчуци не бива да се ядат заедно на едно ядене.

Четвърти ден. Яде се през целия ден тиква варена или печена или компот.

Пети ден. 3 броя варени яйца.

Шести ден. Отново сурови плодове и зеленчуци, но този път половин килограм.

Седми ден. Отново като ден втори – три кофички кисело мляко, а за тези, които не го предпочитат варено пиле 300 грама или варена или печена тиква.

Осми ден. Цял ден не се яде нищо, а само се пие минерална вода 1,5 литра.

За по-добри резултати препоръката е да се спазва тази диета на Петър Димков веднъж месечно и за да може да се поддържа това тегло, което е постигнато. За отслабване с повече килограми е добре да я приложите 4 седмици, може и да не са последователни.

Източник: lechitel.net

Емоционалните причини за болката

мисловните модели определят нашите изживявания

болка и вероятни причини за нея

Врат:

отказ да се види другата страна на въпроса. Инат. Липса на гъвкавост.

Рамене:

представяват уменията да се радваме на нещата. възприемаме живота като бреме.

Гръбнак:

символизира опората в живота
горна част: липсва емоционална подкрепа. човек се чувства необичан.

средна част: вина и застой в минали събития.

долна част: страх за материална сигурност.

Лакти:

промяна в посоката. трудност при приемане на новото.

Китки:

символ на движение и лекота.

Бедра:

страх да предприеме голяма важна стъпка напред. страх от задвижване.

Колене:

инат и горделивост. липсва гъвкавост в мислите, идеите и действията. страх. неспособност да се предаде.

Глезени:

символизират уменията да се изпитва наслада. блокирана вина. липсва гъвкавост

Палец:

човек не умеет да се радва и весели

Как работи?

Движенията на нашето тяло отразяват състоянието на вътрешния ни мир...

Други връзки

Артрит: чувства се необичан
Фрактури: бунт срещу авторитет
Бурсит: потиснат гняв
Възпаление: страхове
Болки в ставите: промяна в посоката на живота
Ишиас: нечестна постъпка; страх за пари, страх за бъдещето
Дискова херния: нерешителност, чувства се неподкрепен в живота
Навяхване / изкълчване: не желае да се движи в определена посока; гняв и съпротива
Схващане / скованост: консервативно, праволинейно мислене и поведение
Слабост: нужда от умствена почивка.

Културен център «Зорница» организира :

КОНКУРС «Най-хубава детска усмивка»

За да участвате в конкурса, разкажете ни накратко как и на какво най-много се радва вашето бебе или вашето дете и как изразява радостта си. Напишете ни как се казва вашето дете, кога и къде е родено, вашето име и адрес. Изпратете ни и снимка на news.zornica@gmail.com. Победителят ще получи *sertificat-cadeau* от магазин. Може да изпращате материалите всеки месец до 15 май 2015. Родители, предизвикайте у децата си най-щастливата усмивка! Успех!

КОНКУРС «Семейна снимка»

Може да изпращате материалите всеки месец до 15 май 2015.

Изпратете ни снимките на news.zornica@gmail.com

Конкурс за ПОЕЗИЯ

Теми: 1. Език свещен на моите деди (Иван Вазов) 2. Моят най-добър приятел!

Изпратете ни материалите на news.zornica@gmail.com

Конкурс за РИСУНКА

Теми: 1. Този свят е тъй прекрасен! (Дамян Дамянов) 2. Моето семейство

Изпратете ни рисунките във формат А-4 на адрес:

7448 Kingsley, ap. 501, Coe St. Luc, Qc, H4W 1P2, на news.zornica@gmail.com

А ето и една Легенда за приятелството:

В една арабска легенда се разказва за двама приятели, които вървели през пустинята. По пътя избухнал спор и единият зашлевил шамар на другия. Пострадалият, без дума да обели, седнал и написал на пясъка: “Днес моят най-добър приятел ме удари!”
Продължили напред и стигнали до един оазис, където влезли да се изкъпят. Оскърбеният приятел

внезапно започнал да се дави, но навреме бил спасен от другаря си. Когато се посъзвел, грабнал камата си и написал на един камък: “Днес моят най-добър приятел ми спаси живота!”
Заинтригуван, приятелят му го попитал: “Защо, след като те нагрубих, писа на пясъка, а сега пишеш върху камък?”
Засмян, другарят му отвърнал:

“Когато някой добър приятел ни засегне, трябва да напишем това на пясъка, където вятърът на забравата и прошката ще го заличат. Но от друга страна, когато ни се случи нещо голямо и прекрасно, трябва да го гравираме на камъка на сърцето, където никой вятър не може да го заличи...”

* * *
Много си странна.
– Не, не съм. Просто правя това, което искам. И говоря това, което искам.
– Сигурно не ти е лесно...
– Не е по-трудно, отколкото на другите. Те губят времето си, за да бъдат като всички, а аз – да бъда себе си.
Усилията са едни и същи. Резултатът е различен.
© Мацуо Монро

Две бири или философията на живота

В часа по философия професорът застана на катедрата, изпълнена с различни предмети и зачака студентите да утихнат. Тогава взе голям празен буркан от майонеза и го напълни с топки за голф. Попита студентите дали съдът е пълен. Те отговориха утвърдително.

После професорът взе една кутия с камъчета и я изсипа в съда, разклати го леко и камъчетата се наместиха между топките за голф. И отново попита студентите

дали съдът е пълен. Те пак отговориха утвърдително. Сетне професорът взе кутия с пясък и я изсипа в съда. Естествено пясъкът запълни всичко. Той попита още веднъж дали съдът е пълен. Студентите отговориха с единодушно “да”.

Тогава професорът взе две кутии с бира от бюрото и изсипа съдържанието им в съда, което изпълни празното пространство сред песчинките. Студентите се разсмяха.

Сега, каза професорът, когато смехът утихна, искам

да ви кажа, че този съд представлява вашият живот. Топките за голф са важните неща във вашия живот - семейството ви, здравето ви, децата ви, приятелите ви, страстите предпочитанията ви - все неща, които, ако загубите всичко друго и ви останат само те, животът ви ще бъде достатъчно пълен. Камъчетата са другите неща - работата ви, къщата ви, колата ви.

Пясъкът е всичко останало - малките неща.

И продължи:

“Ако най-напред сложите

пясъка в съда, няма да има място за камъчетата и топките за голф.

Същото се случва и с живота. Ако губите времето и енергията си за дреболии, никога няма да имате място за нещата, които са важни за вас.

Обръщайте внимание на нещата, които застрашават щастието ви.

Играйте с децата си.

Излезте с партньора си навън, на вечеря.

Винаги ще се намери време да изчистите къщата и подредите.

Погрижете се най-напред за топките за голф, за нещата, които наистина си заслужават. Подредете приоритетите си.

Останалото е само пясък.

“Една от студентките вдигна ръка и попита: “А какъв беше смисълът на бирата?”

Професорът се усмихна.

“Радвам се, че ме попитахте. Искях просто да ви покажа, че, няма значение колко пълен е животът ви, винаги ще се намери място и за две бири.”

Ангел Иванов Каралийчев

е български писател и преводач, известен със своите разкази и книги за деца. Работи като редактор и сътрудник в няколко периодични издания и издателства. Пише разкази, пътеписи и приказки, преразказва български и чуждестранни приказки и легенди.

Ангел Иванов Каралийчев е роден на 21 август 1902 в гр. Стражица, обл. Велико Търново. Писателската му дейност започва, когато е на 17 години - в сп. „Ученическа мисъл“ (Русе) помества стихотворението си „Орелът“. Работи известно време в общината в Стражица. Следва химия в Софийския университет. Дипломира се в Свободния университет през 1928, където завършва дипломация.

Първата му книга - революционната поема „Мауна лоа“ излиза през 1923 г., на следващата година - сборникът му с разкази „Ръж“, а през 1925 г. е издадена и **първата му детска книга** - „Мечо“. Работи като редактор във в. „Кооперативна просвета“ (1932-1944), изд. „Народна младеж“ (1947-1952), в. „Литературен фронт“ (1952-1953), изд. „Български писател“ (1952-1969). Сътрудничи на сп. „Нов път“, „Червен смях“, „Чернозем“ и др. След известния разлив на „новопътци“ с Георги Бакалов от 1925 г. публикува в сп. „Златорог“ на Владимир Василев, „Българска мисъл“, „Венец“, „Детска радост“, „Светулка“, „Кооперативна просвета“ и др. Пише разкази, пътеписи, приказки, както и авторизирани приказки и легенди от българския и чуждестранния фолклор. Автор е на книгите с разкази „Ръж“ (1924), „Жълтици“ (1925), „Имане“ (1927), „Сребърна ръкойка“ (1935), както и на 15 книги за деца и юноши: „Приказен свят“ (1929), „Ането“ (1938), „Тошко Африкански“ (1940), „Житената питка“ (1948) и др. Умира на 14 декември 1972 г. в София.

Повече от четиридесет години пише разкази, приказки и повести за деца. Една от най-обичаните му книги е „Приказен свят“. За нея през 1974 г. Каралийчев получава от Международния съвет за детско-юношеска литература (IBBY)

Почетена грамота на името на Андерсен и е вписан в почетната книга „Х. Кр. Андерсен“.

”Майчина сълза”

Ангел Каралийчев

Заръмоля дребен есенен дъждец. Жълтият листак в градината светна. Големите гроздови зърна под лозницата набъбнаха и кожицата им взе да се пука. Наведе моравото димитровче цветове над търкулнатото в шумата пукнато гърне. Сви се малкото птичелястовиче в дъното на гърнето и затрепера от студ и мъка.

Всички си отидоха. Отлетяха на юг неговите две сестричета. Изгуби се майчицата му в топлите страни. Кой ще го стопли в тая дъждовна нощ? Оставиха го само в дъното на гърнето, защото беше сакато и не можеше да лети.

През лятото избухна пожар в къщата, под чиято стряха майка му беше свила гнездо. Догато старата лястовичка смогна да грабне рожбата си от огъня, един въглен падна в гнездото и парна лястовичето по дясното крило. Голото пиле примря от болка. Когато се свести, то видя, че се намира в ново гнездо, а над него седи майка му с клюмнала глава. Най-напред се опита да раздвижи крилца, но не можа, защото

дясното, изгореното крило беше изсъхнало.

Търкулна се лятото. Потъмняха гроздовите зърна. Пухнаха се пъпките на димитровчетата в градината. Почнаха да се събират лястовичките по телеграфните жици. Те се готвеха за път. Жиците заприличаха на броеници.

Една сутрин старата лястовичка смъкна своята саката рожба в градината и рече:

– Мило дете, ние днес ще заминем на юг. Ти не можеш да летиш. Затуй ще останеш тука, ето в онуй гърне съм ти нагласила мека перушина. Там ще лежиш. А когато огладнееш, излез навън и си клъвни нещо. Цялата градина е зарината с плод. Виж какво хубаво димитровче е склонило чело над входа на гърнето. Ти не тъгувай. Напролет ние пак ще се върнем.

– Благодаря, майчице, дето си се погрижила за мене! – промълви сакатото и за да скрие сълзите си, навря главица под крилото на майка си и притихна...

Всички си отидоха. Занизаха се мрачни дни. Заваля дребен дъждец. Наквасеното димитровче тежко отпусна цвят над гърнето. Една дъждовна капка се търкулна по най-долния листец на цвета и се нагласи да падне.

– Ах, колко съм уморена! – въздъхна тя.

– Откъде идеш? – попита любопитно лястовичето.

– Остави се. Голям път изминах. Ида от Великия океан. Там се родих. Аз не съм дъждовна капка. Аз съм сълза.

– Сълза ли? Каква сълза? – надигна се тревожно лястовичето.

– Майчина. Историята на моя живот е къса.

Преди девет дена една уморена и насълзена лястовичка кацна върху мачтата на един голям океански параход. Аз стоях в дясното око на кахърната птичка. Океанът ревеше. Духаше силен вятър.

С немощен глас продума лястовичката на вятъра:

– Братко ветре, когато ходиш над света, ако минеш през България,

отбий се при моето сиротно пиле и му кажи да се пази от черния котак, който се върти в градината. Забравих да поръчам на рожбата си, когато тръгнах. Кажи му още, че моето сърце изсъхна от мъка...

– Къде е твоето лястовиче? – попита вятърът. – Оставих го в едно пукнато гърне, търкулнато в градината, където цъфтят морави димитровчета.

Додето изрече тия думи старата лястовичка, аз се отроних от околото й. Вятърът ме грабна и ме понесе над света. Девет дена летях. Ето сега паднах на туй цвете. Колко съм уморена! Искам да капна и заспя...

Сърцето на сакатото лястовиче се обърна. Стана бърже, отвори човка и пое отмалялата майчина сълза.

– Благодаря ти, майчице! – прошепна то, легна си в перушината и заспа, затоплено от сълзата, сякаш беше под майчините си криле.

”Другари”

Ангел Каралийчев

Когато влезе в учебната стая, Матейчо се озърна страхливо. Не знаеше къде да седне. Срам го беше от другите пременени момчета, и щото и двата ръкава на палтенцето му закърпени. Колко се труди майка му, да сбере някоя и друга пара, че да му купи плат за ново палтенце, ала не смогна. Лятото мина много тежко.

– Ех, чедо, да беше жив баща ти, сега нямаше да тръгнеш окърпен на училище! – въздъхна тя на вратата.

– Нищо, мамо, добро ми е палтото, нали старите хора казват, че кърпешът крепи света.

Матейчо остана сирак. Неговият баща беше зидар. Ходеше по градовете да прави къщи на хората. Веднъж, като носел тухли на гърба си, той се подхлъзнал и паднал заедно с тухлите от петия етаж. Паднал и не станал. Тъмно стана в сиромашката къща, където живееше Матейчо и майка му. Три месеца време клетата жена не млъкна. Изплака си очите. Веднъж през пролетта у тях се отби дядо Петко, кметът.

– Стига – викна той, – стига, невясто, си плакала, ами се запретни, че тръгвай по къра на работа. Гледай да събереш зимнина!

– Ами на кого ще си оставя момчето? – попита Матейчовата майка.

– Дай го на мене да ми стане ратай. Ще носи вода на жетварите, а подир вършитба ще видя там нещо да му дам.

– Вземи го, дядо Петко – съгласи се Матейчовата майка.

Цяло лято малкият ратай тича с две стомни по нивята – от кладенците до жътварите. Мъкнеше вода с тежките стомни за многобройните жътвари на селския чорбаджия. Подир харман, когато дядо Петко насипа новото жито в житницата повика Матейчовата майка и отдели един шиник зърно.

– Туй жито – рече той – се пада на твоя син.

– Не е ли малко? – боязливо попита сиромашинята.

– Малко ли? – сопна се дядо Петко.

– Как тъй малко? Да не искаш цялата ми житница да изгребеш?...

Вземай го, додето не съм го прибрал! Ще останеш и без него.

– Ох, на мама момчето! – помилва чедото си сиромашката жена. – То ми е още много малко, ала стана печелник!

Матейчовата майка нарами житото в една торбичка и го отнесе въщи. Матейчо се прибра и почна да се стяга за училище. Сложи сам подлоги на цървулките си. Щом удари барабанът и барабанчикът съобщи, че учебната година почва, малкият ратай нахлу закърпеното си палтенце и тръгна. Като влезе в стаята, не посмя да седне. Срам го беше.

– Хей, Матейчо, ела тук, при мене има място! – извика някой от най-последния чин.

Матейчо тръгна и щом видя, че го вика Димчо, синът на възглицаря Вълко, затече се към него. Димчо беше много добро момче. И в тяхната къща немотията беше свила гнездо. Баща му гореше възглица в Балкана, смъкваше ги

съботен ден на пазара и колкото пари вземеше, даваше ги за хляб и дрехи. През лятната ваканция Димчо, наместо да скита по улиците, тръгна с една кошничка по къра да събира узрели круши и сливи. Всеки ден продаваше на гарата по една кошница плод. Събра цяла шепа левове и си ги скри на едно потулено място.

Минаха две седмици. Беше топъл есенен ден. През отворените прозорци на учебната стая влизаше тропот на коли, натоварени с царевица и тикви. Надничаха узрели жълти слънчогледи. Влезе учителят. Поздрави децата. Те скочиха на крака и му отвърнаха. Вратата скръцна. Показа се училищният слуга дядо Продан. Той внесе цял куп нови учебници. Учениците почнаха да викат от радост. Учителят раздаде на всички, които бяха внесли пари, по една хубава читанка, изпъстрена с чудесни картинки. Само Матейчо не получи нищо. Той нямаше пари за учебници.

– Дай и аз да разгърна своята читанка – рече той на Димча и като се наведе, ръцете му се разтрепераха и очите му се наляха със сълзи.

– Защо плачеш? – попита го Димчо.

– Мъчно ми е – отвърна Матейчо.

– Кажи, нали си ми приятел!

– Нищо – отвърна Матейчо, избърса си очите и тръгна с наведена глава.

На пладне децата се пръснаха като орляк врабчета из селото. Димчо се прибра въщи, седна да

обядва, ала не можа да преглътне първия къшей хляб. Тежко му беше за Матейча. Дълго мисли как да му помогне. Най-сетне се удари по челото и скочи пъргаво. То било много лесно!

Същата вечер той отиде в къщата на своя учител. Завари го в пчелника да ходи между кошерите. Димчо каза: „Добър вечер, учителю!“ – и изкара от пазвата си един вързоп левове, всичките, които беше събрал през лятото.

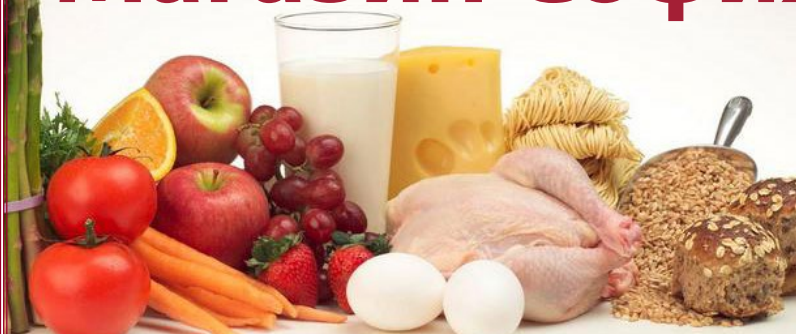
– Учителю – рече той, – тези пари са мои.

– Откъде ги имаш? – попита учителят.

– Аз през лятото носех на гарата узрели круши в една кошница и ги продавах на пътниците. Парите скътах. Смятах да си купя с тях една орехова гъдулка с четири жички и лък от конска опашка. Много искам да стана цигулар... Но сега, като видях, че Матейчо си няма учебници, реших да дам моите пари. Аз догодина пак ще си спечеля пари, тогава ще си купя гъдулка. Вземи ги, учителю! Но учителят не взе парите. Той се развълнува, помилва Димча по главата и рече:

– Прибери си парите. Аз съм вече поръчал за Матейча учебници по бедност. Но ти имаш добро сърце и ще станеш достоен гражданин. Ела сега да ти спия малко мед в една паничка. Не се срамувай. През лятото ти си се трудил като малка работна пчеличка!

Магазин София

Поздравления и Благодарности за нашите клиенти!

Магазин София ще бъде затворен
от края на октомври 2014.

**Благодарим на всички клиенти,
които бяха с нас 17 години!**

(514) 332-2806 2737, Salaberry Ave. (Aut. 15 nord, exit 4)

БЪЛГАРСКИ ПОСЛОВИЦИ

Каквото посадиш, такова ще пожънеш.

Открил най-сетне топлата вода.

Лъжецът само първата година се радва на лъжите си.

Едно мисли, друго казва, трето върши.

Дума Дупка не прави, но за дума се гони до дупка.

Ако искаш да ти е мирна главата, не я туряй в торбата.

**Д-р Настя Котева, D.M.D.
ЗЪБОЛЕКАР**

Tél: (438) 934-8181 (514)-699-5232

Приемаме застраховки и welfare
Avec rendez-vous seulement, SVP
11445, Av. Jean-Meunier, Montréal Qc, H1G 4T3
(coin H.-Bourassa E.) Métro Henri-Bourassa

Масотерапия

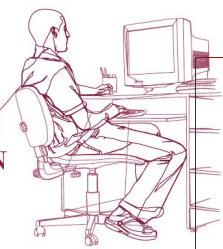
(450) 834 4981

Пътят на енергията

Консултации-курсове
Психотерапия
Работа с енергии
Работа с духа на тялото

ИВАН ГРЕНИЕ

4455 Vincent Massey,
Rawdon, QC, J0K 1S0

Graphic design

Изработка и дизайн на рекламни Флаш
анимирани и статични банери, фирмено
лого.

Цялостен графичен дизайн.
www.designergraphic.me

Yulia et Michael

Latin dancesport

Nous rendrons votre soirée inoubliable!

- Show pour toute occasion

- Préparation de danse pour Mariés

Enrichissez votre événement
et offrez du beau à vos amis et proches!

Pour plus d'info: (514) 550-6888

АДВОКАТ ДИАНА ДИМИТРОВА

Гражданско- Вещно
- Търговско-
административно
право

0888 - 214- 063

dianad@einet.bg

RESTAURANT

Bravo
www.bravorest.ca

Музикално
шоу: всеки
петък-
събота-
неделя

Зала за банкет

Шведска маса

Разнообразно меню:

* 10 варианта горещо блюдо

- * морски продукти,
- рибни блюда
- * шашлик
- * салата, десерт

Кебап
Шопска салата

Донесете вашето вино!

150 места, паркинг Резарвирайте предварително!

6925 av. du Park, Montreal, QC, H3N 1X7
514 277 4787 * 514 679 4583 *

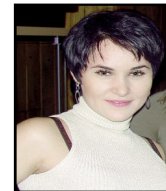

**CRISTINA
ARABADJI**

Cel : 514-463-9668

Bureau : 514-388-1588

caskylawn@gmail.com

Meilleurs tarifs et excellent service pour voyager partout dans le monde

Specialite

*pays du l'Europe de l'est

*assurances voyages

*forfait sud

*location de voitures et hôtels

*circuits personnalisés

Tous les prix incluent la contribution des clients
au FICAV de 0.20 \$/1000 \$ Titulaire d'un permis du Quebec
433 Chabanel O., bur. 111, Montreal, QC, H2N 2J3

2880 Barclay
Montréal (QC) H3S 1J6
Tél.: (514) 731-5023